

DOMOVNO ZMLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

LETNIK XXXVIII

septemb. 1971

La Iglesia y el mundo

En los manuales de moral del siglo pasado, a lo menos en los de tipo jurídico "romano", el mundo no se trataba sino en el capítulo dedicado a la "ocasión próxima del pecado". Pues, la constitución del Concilio Vaticano II sobre "La Iglesia en el mundo de hoy" marcará época también para la futura enseñanza de la moral. Nos habla en aquella del aspecto cósmico de la redención, la reverencia ante la creación de Dios, la reverencia ante la acción de Dios en la historia y en el mundo, la sensibilidad para el clamor y las ansias de la creación por una plena participación en la libertad de los hijos de Dios. La responsabilidad por el matrimonio y la familia, la tarea de la cultura, el pasionamiento por un orden más justo de la vida económico-social, la solidaridad de la familia de los pueblos, la obligación de los cristianos de hacer palpable la paz de Cristo también a través del trabajo por la paz en el mundo: todos estos serán de ahora en adelante los temas centrales de la teología moral. La constitución "La Iglesia en el mundo de hoy" se orienta en su espiritualidad por el misterio de la Encarnación, el misterio de la cruz y la resurrección de Cristo. La moral católica de mañana se inspirará mucho más que ahora, así lo esperamos, en la Encarnación. El cristiano solamente puede permanecer fiel a su vocación en cuanto quiera ser con plena conciencia sal de la tierra y levadura de la masa.

Bernhard Häring

Zagrizeni v dobrem

Vsakemu narodu radi pripisujemo dobre in slabe lastnosti, bolj ali manj posrečeno. Škoti so npr. po vsem svetu znani, da so skopi. Angležem pripisujemo flegmo, Špancem ponos, Italijanom lahkotnost, Francozi so zelo „naravnostni“, Amerikanci so praktični, Afrikanci zelo navezani na plemenska izročila, itd. Ko bi pri Slovencih opazovali podobo narodovega značaja, bi poleg veliko dobrih, plemenitih potez, npr. pridnosti, uslužnosti (včasih še prevelike!) idr. odkrili tudi marsikako manj plemenito izrazitost. Pri teh skoraj ne bi mogli iti mimo zagrizenosti. Zagrizenost v slabem ali manj slabem pomenu. Zagrizenost v pomenu, da hočemo na vsak način vztrajati v svojem, čeprav slutimo ali celo jasno vidimo, da nimamo prav.

Pa ni nujno, da bi bila zagrizenost zmeraj napaka. Trmasto vztrajanje v slabem je res napaka, lahko celo greh. Toda smemo, moremo, in celo moramo trmasto vztrajati v dobrem, če hočemo rešiti sebe in druge. Potrebna je trmasta vztrajnost, da rešimo človeško dostojanstvo pred poplitvenjem okolja, da se rešimo kot narod pred raznarodovanjem in poenostavljanjem narodov in narodnosti ter da se rešimo kot za srečno večnost zaznamovani otroci Očeta. Potrebna je trmasta vztrajnost v svojem prepričanju pri iskanju resnice toliko časa, dokler ne odkrijem zadostno prepričljivih razlogov za drugačno mišljenje; to pravico mi daje človeško dostojanstvo izviraajoče iz treznega premisleka, iz svobodne volje in iz dolžnosti spoštovanja resničnih vedno veljavnih vrednot.

Vsak september se spominjamo Slomškove smrti. Sam se je moral do smrti boriti za potrpežljivo dobroto. Naj nas z zgledom uči prave srčne širine, ki ne nasprotuje pravici do osebnega mnenja. Naj nam izprosi moči, da bi bili kakor on, v junaški meri s srcem in voljo neomajno globoko zasidrani v človeško, slovensko in krščansko dobrodelnost.

J. Re.

Slovenci na marijanskem kongresu

Prve tri dni marijanskega kongresa (12., 13. in 14. avgusta) je bila Slovincem na razpolago prostrana bazilika Srca Jezusovega v Zagrebu.

V četrtek, 12. avgusta, so prišli zlasti iz zasavskih župnij: dekaniji Videm in Litija ter zasavsko pastoralno področje. Somaševanje je vodil in govoril škof dr. Stanislav Lenič.

V petek, 13. avgusta, so se zbrali zastopniki dekanij Celje, Kozje, Lesko, Rogatec in Šmarje. Somaševanje je vodil in govoril škof dr. Vekoslav Grmič.

V soboto, 14. avgusta, so bile objavljene vzhodne dekanije: Leskovec, Novo mesto, Črnomelj, Višnja gora, Trebnje in Žužemberk. Prišli pa so tudi Slovenci s Primorskega, Beraškega, s Koroškega, Gorenjske, Štajerske in Prekmurja.

Po zagrebški slovesnosti so romarji odšli v Bistrico k nočnemu bedenju in molitvi. Tam je bila polnočnica. Maševali so škofje in duhovniki vzhodnega obreda.

Na praznik, 15. avgusta, je bilo ob 5 zjutraj slovesno somaševanje

na kongresnem prostoru. Ob 8 slovesen prenos kipa Matere božje na kongresni prostor. Ob 9 sprejem papeževoga poslanca.

Ob 10.30 je bilo slovesno somaševanje papeževoga poslanca s škofji ter po enem duhovniku iz vsake škofije, z zastopniki glavnih Marijinih svetišč (tudi Brezjij, Ptujске gore in Svete gore), redovnikov, semenišč in fakultet.

Pri slovesni maši so slišali drugo berilo v slovenščini, potem so zapeli „Veš, o Marija“ (2 kitci), nato je govoril nadškof dr. Pogačnik. Pri molitvi vernikov je bila ena prošnja v slovenščini. Pri darovanju pa je slovenski par v narodni noši prinesel v dar „sad zemlje in dela človeških rok“.

Slika desno zgoraj: Marija Bistrica v Hrvaškem Zagorju. Zelo poznana Marijina božja pot. Iz vse slovenske zemlje, ki meji na Hrvaško Zagorje, so romali k Mariji Bistriški. Hrvaško Zagorje imajo Hrvati sami za najlepši del svoje domovine.

Slika desno spodaj: zagrebška stolnica.

Pred novo sinodo

Ponovna škofovska sinoda, ki jo je papež sklical, bo začela dne 30. septembra 1971 v Rimu svoje seje. Na njih bodo razpravljali škofje o dveh zelo važnih vprašanjih: o duhovniški službi in o pravičnosti na svetu.

Glavno tajništvo, pomnoženo z odborom 15 duhovnikov, je prosilo škofovske zборе posameznih dežel, naj predlagajo tvarino, o kateri naj bi škofje s papežem razpravljali na novi sinodi in določijo tudi svoje zastopnike na njej.

Škofovski zbori so prošnjo Glavnega tajništva, ki vodi priprave za sinodo, vestno izpolnili. Poslali so potem, ko so že prej sami razpravljali o tvarini, svoje predloge in vprašanja, ki naj jih reši nova sinoda in imena svojih zastopnikov, ki so jih izvolili.

Glavno tajništvo sinode je vso predlagano tvarino zbralo in jo izročilo papežu, ki je izmed mnogih vprašanj izbral dve važni vprašnji: o duhovniški službi in o pravičnosti na svetu.

Glavni tajnik te nove, bližnje sinode je poljski škof Vladislav Rubin, ki je 21. maja 1971 v tiskovni dvorani Svetega sedeža poročal časnikarjem o stanju pripravljalnega dela za bližnjo sinodo.

Zaradi izredno obširne tvarine, ki govori o duhovniški službi, se je pri svojem poročilu omejil le na tiste vidike, ki se najbolj ujemajo s posebnostjo in z namenom sinode. V prvem delu, ki mu je dal naslov uvodno pojasnilo, kratko opisuje sedanji položaj, v ka-

terem žive duhovniki; v drugem razpravlja o nauku Cerkve o duhovniški službi; v tretjem pa govori o važnih življenjskih vprašanjih, ki so v zvezi s to službo.

1. V uvodnem pojasnilu pravi, da je podržavljenje, oziroma zaplenjenje cerkvenega imetja spravilo Cerkev in duhovnika v težek položaj, ker nimata pri delu svobode in neodvisnosti. Zaradi tega so duhovniki večkrat malodušni, zagrenjeni in ovirani pri delu.

Včasih dela težave duhovnikom mašniško posvečenje samo, zlasti tistim, ki bi radi sprejeli posebne poklicne dolžnosti, ali delovali socialno ali politično. Nekateri duhovniki nimajo jasnosti, kakšna je razlika med katoliškim duhovnikom in predstavnikom druge veroizpovedi, med katoliškim duhovnikom in laikom, navadnim vernikom. Spet drugi duhovniki nič več dobro ne razumejo razlike med duhovniško službo in med skupnostjo vernikov. Hočejo se popolnoma posvetiti reševanju perečih svetovnih vprašanj in sprejeti vse načine ljudskega življenja.

Cerkev ne sme zanemarjati teh važnih, perečih vprašanj, ampak jih mora reševati. Zato bo na prihodnji sinodi pojasnila in jasno določila, kaj je duhovniška služba po nauku in veri Cerkve. Upoštevala bo pri tem tudi pravkar potrjeni nauk o duhovništvu na II. vanskem koncilu.

2. Prihodnja škofovska sinoda hoče jasno razložiti in določiti nauk

in vero Cerkve o duhovniški službi. Duhovniška služba izvira iz Kristusovega duhovništva in božjega razodetja. O njej jasno govorita sveto pismo in ustno izročilo. Po teh virih duhovniška služba ni samo zgodovinska ustanova, ampak tudi božja, ker posreduje ljudem zveličanje. Njen temelj sta skrivnost Kristusovega odrešilnega dela in njegova volja, ki je hotela, da so postali deležni

Stane Kregar: Marijino oznanjenje

njegovega duhovništva tudi njegovi apostoli in njihovi nasledniki. Cerkev je polagoma odkrila vso veličino in skrivnostno globino duhovniške službe. Zato ima tudi samo cerkveno učiteljstvo pravico določati, kaj je in kaj ni nauk Cerkve o duhovniški službi.

Službeno in splošno duhovništvo

Duhovniška služba izvira iz poslanstva, ki ga je dal Oče Kristusu, Kristus pa apostolom. Ta služba je s Cerkvijo že od začetka neločljivo združena. Le tisti, ki je po polaganju rok in po milosti Sv. Duha prejel pravilno duhovniško posvečenje, postane deležen vsega Kristusovega poslanstva in more prav opravljati duhovniško službo. Duhovnik svojega posvečenja tudi tedaj ne izgubi, kadar duhovništvo zavrže in ga postane nevrden.

Duhovnik postane pri svojem posvečenju deležen Kristusove duhovniške oblasti na popolnoma drugačen, bistveno različen način ko navadni vernik pri svetem krstu. Mašniško posvečenje podeli duhovniku zmožnost, da na svoj poseben način nadomestuje in zastopa Kristusa, ki je Glava Cerkve in Odrešenik vsega človeštva.

Zato duhovniška služba ni opravilo, ki bi ga mogel izvrševati vsak človek, ki je prejel zakrament svetega krsta. Duhovnik ima posebno poslanstvo, da stalno predstavlja in zastopa Kristusa, Glavo Cerkve in Pastirja njenih verni-

kov. Njegova dolžnost je, da označa Kristusa, zbira in združuje z evharistično daritvijo človeško družino in jo po njem s Svetim Duhom vodi k Očetu.

Duhovnik v občestvu z drugimi duhovniki pod škofovim vodstvom predstavlja edinost Cerkve. Tukaj pride v poštev celibat, neoženjenost duhovnikov, katere primerenost in pomen poudarja tudi nauk II. vatikanskega vesoljnega cerkvenega zbora. Nihče ni prisiljen, da sprejme odpoved zakonu in družini. Vsak, ki izbere duhovniški poklic in to odpoved, je to storil popolnoma svobodno. Zato to prav nič ne ponižuje osebnega človeškega dostojanstva. Kdor prekrši to odpoved, se pregreši z nezvestobo svojemu poklicu. Tudi Vzhodna Cerkev nikoli ni dovoljevala samskim moškim osebam, ki so že prejele mašniško posvečenje, poroke, če se niso odnovedale izvrševanju duhovniške službe.

Duhovnikove naloge

3. Vprašanja, ki so v zvezi z duhovniško službo in se zdaj preučujejo, so vesoljna, čeprav ne nastorajo povsod z isto močjo in se tudi ne morejo na isti način reševati.

Važna so vprašanja o duhovniški službi sami, o njenem posebnem poslanstvu v Cerkvi in med svetimi, o stališču duhovnikov do skupnega poslanstva Cerkve, o duhovnem življenju dušnih pastirjev, o mnenju duhovnikov o celibatu, od-

povedi poroki in družini in o vsem, kar se nanaša na življenje duhovnikov.

Duhovnik v svoji službi širi in pogloblja bogoslužje božje besede, oznanja s pomočjo Svetega Duha evangelij in vsa čudovita božja dela, razlaga velikonočno skrivnost Kristusa, božjega Jagnjeta in skrbi, da so je verniki v čim večji meri deležni. Pri oznanjevanju evangelija in razlagi verskih rešnic in Kristusovega življenja mora upoštevati zmožnosti, razmere in potrebe poslušalcev.

Pomen zakramentov

Posebna misijonska naloga Cerkve je, da oznanja vsem ljudem skrivnost zveličanja. Navdušenje za misijone danes zelo pojema. Potrebujemo bolj globoke, bolj žive vere in bolj privlačne ocene tistih dobrin, ki nam jih delita vera in Cerkev.

Verniki imajo pravico, da duhovniki zanje in z njimi darujejo Kristusa in jim delijo zakramente. Da bodo verniki zakramente vredno prejeli, jih morajo duhovniki na to skrbno pripravljati. S tem bodo dosegli, da bodo verniki zakramente prav prejeli in se varovali vsakega napačnega nazora, ki jim pripisuje čarodejne moči. Zakramentov naj nikomur, ki jih more in hoče prav prejeti, ne odrečejo. Napačno bi delali, ko bi poudarjali samo važnost veroizpovedi, prezirali pa duhovno korist svetih zakramentov. Cerkev

ni družba samo popolnih, svetih ljudi, ampak tudi vernikov, ki imajo napake in slabosti.

Duhovnik mora biti prost vsega, kar ga v duhovniški službi ovira ali mu povzroča večje težave. Duhovništvo ni navaden poklic, ampak je znamenje edinosti. O svetnih zadevah, zlasti o tehnikah in o gospodarstvu, naj duhovnik izreka sodbe obzirno in previdno, na svojo osebno odgovornost, ne v imenu Cerkve. Kadar gre za važne zadeve, naj se posvetuje s svojim škofom. Nikar se naj tudi ne vmešava v boje kakšne določene politične stranke. Duhovništvo ni postransko, dodatno opravilo, ampak srcé, središče vsega krščanskega življenja. Pred očmi je treba imeti vso Cerkev, vse njeno delo za zveličanje ljudi, vse dušno pastirstvo. Duhovnik, ki dela drugače, zelo vznemirja vernike.

Vloga škofov

Duhovniški zbor sestavljajo v vsaki škofiji duhovniki in tudi redovniki, združeni s škofom. Ta zbor ne ruši cerkvene oblasti, ampak jo podpira in krepi. Med škofi in duhovniki je duhovna skupnost. Druži jih prijateljstvo, sodelovanje in bratstvo. Tu prihaja do veljave zlato pravilo prvotne Cerkve: „Nič brez škofa.“ Zato je treba duhovniške organizacije in krožke podpirati in pospeševati. Velike težave pa delajo Cerkvi tista združenja duhovnikov, ki se

škofu upirajo, ali delajo proti njemu, tako da se zdi, kakor da branijo svoje pravice pred škofom.

Važno je vprašanje, kakšno razmerje naj bo med duhovniki in laiki, verniki, ki niso ne duhovniki in tudi ne redovniki. Duhovniki morajo dobro ločiti svoja duhovniška opravila od tistih opravil, ki jih izvršujejo navadni verniki pod vodstvom Cerkve. Vse tiste službe v Cerkvi, ki jih opravljajo laiki pooblaščenim in pod vodstvom cerkvenega načelstva, so neposredno podrejene cerkveni oblasti. Pri vseh drugih, zlasti časnih opravilih pa so le posredno odvisni od nje.

Kakšen naj bo duhovnik?

Duhovniki, zlasti dušni pastirji, naj skušajo v duhovnem življenju zvesto posnemati Kristusa, učlovečeno božjo Besedo. Pridobe naj tisto notranje razpoloženje, ki ga je imel Kristus tedaj, ko je oprav-

ljal delo odrešenja in njegove kreposti: ponižnost, pokorščino, potrpežljivost, čistost, zvestobo in ljubezen.

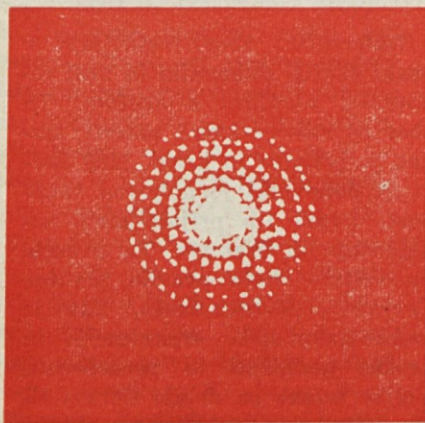
Središče duhovnega življenja Kristusovih duhovnikov mora biti Evharistija, Gospodova daritev, ki jo morajo spremljati molitev, zatajevanje, pokora in duh uboštva.

Iz posebnih, izredno važnih nagibov, ki imajo tudi danes velik pomen, Cerkev podeljuje duhovniško službo samo tistim, ki se popolnoma svobodno zaradi svojega poklica odločijo, da se ne bodo poročili, ampak da bodo vedno ostali samski in čisto živeli.

Pomanjkanje duhovnikov je izredno važno vprašanje, ki ga mora Cerkev rešiti. Vedno več oseb, ki žele Cerkvi dobro, misli, da je že prišel čas, da bi pomnožili število duhovnikov tako, da bi tam, kjer jih ni mogoče drugače dobiti, v duhovnike posvetili zrele moške, ki vzorno živijo v družini in svojem poklicu. Prav gotovo bo to v blagor Cerkve.

Treba je duhovnikom dati priložnost za skupno življenje, pospeševati evangeljsko uboštvo, misliti na primerno plačo duhovnikov in na to, kako poskrbeti za stare in bolne duhovnike. Važna je tudi priprava na duhovniški poklic in umska, duhovna in dušnopastirska vzgoja in izobrazba mladih duhovnikov.

Po msgr. Rubinu, tajniku sinode, priredil Gr. Mali

Mednarodni katehetski kongres

Od 20. do 25. septembra v tem letu bo v Rimu, v prostorih Papeške lateranske univerze, mednarodni katehetski kongres. To je na pobudo Svetega sedeža v Rimu že drugi kongres te vrste. Prvi je bil leta 1950.

Zamisel kongresa ne smemo združevati s proglasitvijo Katehetskega usmerjevalca. Načrt za mednarodni katehetski kongres je že dolgo imela v mislih Sveta kongregacija za duhovščino. Globoka socialna in kulturna sprememba, ki se danes vrši, mogočen razvoj človeških ved, zlasti vede človekovedstva (antropologije), razprave o značilnem vzgojnem razmerju med učencem, ki sprejema verski pouk in med katehetom samim, že dolgo silijo katehetski svet, da vneto premišljuje, Sveti sedež in škofov-

ske zbere pa, da izmenjavajo svoje skušnje.

Glavna tema prihodnjega mednarodnega katehetskega kongresa bo zelo različna od tiste tvarine, o kateri so razpravljali leta 1950. Tedaj so reševali vprašanje strukture in metodologije, ki je tedaj komaj začela. Danes pa gre za vprašanje, kako je treba vršiti katehetsko delo in kaj vse mora obsegati.

Kongres bo izbral v Rimu vse, ki odgovarjajo za katehezo: predsednike škofovskih odborov za katehezo, voditelje in člane narodnih katehetskih uradov, krajevne poverjenike, voditelje katehetskih središč in katehetskih listov, itd.

Katehetski kongres hoče, da bi se udeleženci poglobili v nekatera važna katehetska vprašanja in jim dali ugodno priložnost za izmenjavo skušenj. Preučiti hoče tudi sedanji položaj, katehetsko delovanje, vsebino in obsežnost verskega pouka ter pastoralne načrte, ki naj se izvedejo v bodočnosti.

Glavni tvarini bodo dodali še štiri ali pet dnevni poročil, ki naj poglobijo in dopolnijo nekatere točke osnovnih odnosov. Poskrbeli so tudi za znaten prostor za delo po skupinah, po kulturni in jezikovni sorodnosti in tudi za javne razprave.

Ker gre za mednarodni katehetski kongres v sporazumu s škofovskimi konferencami, so zbrali tudi predavatelje in poročevalce po zmožnosti in iz različnih celin.

DR. JOŽE KRIVEC:

Poti
in
v
srečanja

5. Jutro

Okno moje sobe je obrnjeno proti večerni strani. Tako je zgodnjemu jutru bilo skrito. Ko je sonce ožarjalo že zelene vrhunce nad planotami, so dišeči borovci pred mojim oknom bili še vedno v senci.

Pa je jutro skozi napol odprto okno pljusvalo tudi k meni: dišeče jutro, svežost zelenja, rahlo koprnenje rož, ki so se dramile iz sanjavosti.

Nekje na drugem bregu je ne-utolažljivo bevskal pes: okrog vratu zadrgnjena veriga mu je kratila svobodo: šekaste krave in telički so že zateglo mukali v bregu nad železnico, on pa jih ni mogel spremljati in naganjati skupaj, da se katera ne bi izgubila. Prikrajšan je bil v opravljanju svoje dolžnosti.

Jutro! V postelji prevržeš kosti na drugo stran, zamižiš in potegneš odejo prav do ušes in želiš še dremuckati. To so najslajši trenutki: slutiš prihod dneva, ki ti ga poklanja Gospod, a oči se ga ne dotaknejo v svoji sladki sanjavosti.

„Čr-čr-čr-čr-čr...“ se oglasi iz borove krone pred oknom. Oster je glas, prodoren, čist, spočit. Saj ga poznam. Ta me do konca vrže iz spanca. Obrnem se, da ga slišim do potankosti.

Dobro jutro mi je prišel voščit. Dobro jutro, si mislim in skočim na noge, da ga poiščem.

Ne upam si preblizu k oknu:

moja prevelika radovednost bi ga odgnala.

Glej ga, tamle sedi in urno obrača bistro glavico na vse strani. Oblečen je v svetlo rjav pernat kožušček z žametnim puhkom na trebuščku. Skoraj črne tenke nožice se oprijemajo razpokane skorje na veji.

Tedaj dvigne glavico pokonci, napne prsa in zopet zapoje s srebrnim glasom, ki reže v srce.

„Čr-čr-čr-čr-čr...“ Navzgor in navzdol vije melodijo in vse okrog za trenutek umolkne. Zdi se, da je edini gospodar v naravi. Z napol razprtimi perutmi drhti in reže svojo pesem, da se ti zdi, kakor bi svetlo blesteče iglice na borovi veji trepetale pred njo.

Dobro jutro! Zlato jutro!

Hornero ga oznanja proti rahlo ožarjenemu nebu, ki pripravlja pot soncu.

Še prav ne neha, že se z veje malo malo više spusti proti njemu sodrug, bolj pepelasto rjavkaste barve: ženička. Čisto narahlo se ga je dotaknila s krili, kakor bi ga hotela objeti in se mu zahvaliti za pesem. Brž se požene za njo, dvakrat pljuskneta s krili drug čez drugega in se zakadita na tretji borovec v gozdičku.

Spet znova budi: „Čr-čr-čr-čr-čr...“ Hitreje in počasneje, kakor mu je Stvarnik vcepil melodijo v srce.

Ali mislite, da pesem ptičku ne

Lesorez: Ivan Bukovec

prihaja iz srca? Kako bi potem mogli toliko lepote preleti v naravo in očarati tudi nas? Saj vendar vse, kar se stori najveličastnejšega v svetu, prikljuje iz srca!

— — — —

Vsak dan ob določenem času me je budil. Kazalec na uri je kazal sedem. Prihajal je na isti bor, tudi na isto vejo in srebril jutro s svojim spevom.

Tedaj sem živo začutil, da nisem sam. Polno prijateljev me spremlja. Pogovarjaš se z njimi in sladko ti je pri srcu. Nič osamljenosti, nič pozabljenja. Samo prisluhniti jim je treba: stopaš po samotni poti, navidez mrtvi, pa se nenadoma iz trnjevega grma oglasi droben pisan ptiček, s čopko na glavi, in te v svoji besedi nagovori. Počivaš vrhu planin, nabiraš moči za nove vzpone in se ti zdi, da je svet okrog tebe prazen, izumrl. Da si edini, ki srkaš sončno toploto izpod plavega neba in stegaš drzno roko po drhteči roži, da si jo zatakneš za klobuk. Tedaj vztrepeta droben glasek na beli skali, ki raste iz zelene livade: zapoje s kristalnim glasom, kakor da dve tenki čaši cinkneta k napitnici. K napitnici življenja.

Prisluhneš in čutiš, da je polno drobnega življenja okrog tebe: tu začivka, tam vztrepeta, gori zateglo zažvižga, doli se veselo zaziblje — povsod je nekdo, ki živi s teboj in ti odganja občutek osamelosti.

To je pogovor z naravo, šepeta-

nje z lepoto — slavospev stvarstva.

— — — —

Prebujanje dneva me tesno povezuje z domom. Prva rahla zora, ki poljublja mesto, zdrami tudi življenje na mojem vrtu. Najprej se oglasi droben in samotni: čiv. Ta se ponovi napol zaspano, dvakrat, trikrat, petkrat, preden mu odgovori z druge veje drugi. Potem se pogovarjata med seboj. Tema se pridruži tretji, sprva sanjavo, vedno bolj živo, četrti, deseti. Še ne zaveš se prav, že se nekaj desetih glasov preliva drug v drugega in ti prepeva budnico. Rahle zarje jim odmerjajo jutranji čas, kakor jih poslednje zlato večera zaziblje trudne v počivajoč molk.

In potem pozlatijo prvi žarki visoke vrhunce cipres. Tam se prebudi rumeni benteveo, s črno obrobjeno kapico na glavi in na vse grlo zakriči: „Bicho feo! Bicho feo! Bicho feo!“

Dan je oživel.

Tedaj rahlo pokukam proti ženi in ji poltiho zašepetam: „Slišiš, kako te kliče? Mami, vstani! Mami, kje si?“

Navadno me samo z enim, napol odprtim očesom pogleda. Nič ne reče, obrne se na drugo stran.

Zadnje jutro še ni prišlo.

Zakličem v drugo sobo: „Andrej! Bicho feo te kliče!“

Odgovori nekaj v basu. Čez čas zaslišim, da je tam napočilo jutro.

Knjige so ostale od prejšnjega večera odprte in kličejo...

Zadnje dni počitnic sem se zbujal pozno. Sonce je že ožarjalo vrhunce borov. Šele potem sem se zavedel, da me ni nihče budil.

Hornero je utihnil.

Še isto popoldne sem srečal dva fantiča, ki sta s fračami oprezala pod borovci.

„Kaj pa delata tu?“ sem ju nagovoril.

„Ptiče iščeva!“ sta oba v en glas odgovorila in streljala z očmi po vejah.

„Sta že kaj nalovila?“

„Ja, gospod!“ se je brž pohvalil starejši. „Včeraj sem zadel tam ob cesti hornerota, pa je nekam v to smer sfrfotal.“

Grenko me je zadelo pri srcu. Stopil sem k boru, s katerega mi je prepeval budnice. Nekaj mi je reklo, naj razgrnem travo, ker se morebiti skriva ranjen v njej.

V resnici. Ležal je blizu debla pod vejo, s katere je tolikokrat pel.

Dvignil sem ga, že otrdelega. Pol priprte mrtve oči so strmele v sončen dan, kateremu je dan poprej še prepeval hvalnice. Ob strani glavnice udarec: iz smrtne rane se je vila po vratu drobna sled posušene krvi. Kljunček tesno zaprt: iz njega se nikdar več ne bo oglasila pesem sončnih juter.

„Kaj si storil, fant!“ sem mu očital. „Ti ne veš, da mi je vsako jutro pel pod oknom in se sleherni večer priletel poslovit. Tudi že

ranjen je priletel na drevo, kjer je vedno najlepše pel. Tod je bil doma. Rad sem ga imel!“

Fant je stopil bliže, ga narahlo pobožal po rjavem perju. Videl sem, da mu je bilo žal.

„Saj ga nisem mislil ubiti.“ je zašepetal. „Pomeril sem, nategnil in slučajno zadel.“

„Pomeri drugič raje v kamen na cesti ali proti prazni pločevinasti škatlji. Tako nikomur ne boš prizadejal bolečine,“ sem mu svetoval.

Iz žepa je stresel med travo za pol pesti ostrih kamenčkov, ki so nosili smrt. Fračo pa je zagnal med veje borovcev.

Mrtvega ptiča mi je vzel iz roke.

„Dajte mi ga! Zakopljem ga ob deblu!“ je rekel in glas mu je drhtel.

„Z njim naj gre pod zemljo tudi njegova pesem. Ubita v veselem srcu!“

Ko se je sonce nagnilo na večer in so borovci metali že dolge sence na mojo okno, sem videl ženičlo mrtvega ptiča, kako se je spreletavala z veje na vejo, vrtela glavico na vse strani in z bistrimi očmi oprezala. Spustila se je po deblu navzdol, skočila tudi med travo in stopicala med njo.

Iskala ga je, vedno veselega druga. Kaj neki ji je kazalo kraj, kjer naj bi ga našla? Kdo jo je vodil v borovem gozdičku prav do tistega, katerega senca je krila njegov grobek?

Bila sta doma med bori. Med njimi je tudi ostal...

Ali zdaj razumete človeka, ki v zrelih letih zahrepeni videti kraje mladosti? Čutite bolečino njegovega srca, ko spozna, da ne bo nikdar kot seme legel v domačo zemljo?

6. Srečavanja pod borovci — naša okrogla miza

Kakor bi se bili že dolgo poprej zmenili. Z nekaj dni razlike smo se našli na počitnicah dobri znanci: Vinko Z., profesor Vinko, France, Mirko, jaz, nato se nam je pridružil še Miloš. Razen tega zadnjega smo vsi bivali v farovžu, med zelenimi borovci, kar je pomenilo za nas republiko zase.

Nepozabne so ure, ko smo po večerji posedali v objemu dišečega nočnega zraka in uživali ob pogledu na mežikajoče zvezde na nebu: umite, jasne in zlato žareče so gorele z njegovega oboka v naš mir in temino. Nikdar bi jih polovice ne mogel videti doma, četudi bi se trudil in še tako napenjal oči. Kaj bi dal, ko bi se mogel zdajle spomniti vsaj nekaj dovtipov in jedrnatih domislic, ki so večer za večerom deževale v našo dobro voljo. Kljub zadrževanju smeha, se je baje naša prešernost razodevala tja do zadnjih kotičkov proti cerkvi in še dalje. Seveda se je vse končalo, ko smo opazili

bližanje medle luči baterijske svetilke.

„Pst! Patron!“ je bilo opozorilo. Potišali so naši glasovi in pristali le na višini drznega šepeta.

Skrbni gospod Rudolf je šel, kakor vsak večer, zapirat vrtna vrata. Ta njegov obhod je pomenil hkrati „policijsko uro“.

Neki večer se je približal s prižgano svetilko prav do nas.

Pa nas je Vinko Z. prav z lovsko zvitostjo hotel opravičiti: „Kajne, gospod doktor, da nocoj nismo prav nič glasni?“

„Zdaj pa res ne! Malo prej pa se vas je slišalo tja onstran cerkve. Ljudje prisluškujejo in se sprašujejo, kaj neki imate tu...“ ga je potolkel.

„Veste: Milan je točil nocoj izvrstno riojansko kapljico in kdo bi se je branil...“ je pojasnjeval stari lovec. Zdaj bomo pa res šli notri, da ne bo kaj narobe.“

„Upam, da sem prišel prav in vam bom v pomoč, da se ne bi kateremu kaj pripetilo.“ je gospod Rudolf pripomnil in svetil tja na prag pred vhodom v farovž.

Tako smo lepo dru^o za drugim zlezli notri. Na hodniku smo se šele zavedli, da nas je lepo preliščil: brez kakega opozorila nas je pripravil do molka in spravil pod streho.

K prijetnosti naših dni niso pripomogli samo sonce, voda, zrak, sprehodi po ravnem in ture v hribe, temveč tudi sivi dnevi. Zgodilo

se je namreč nekajkrat, da je v dobre pol ure prej sončno nebo počrnelo in je zemljo odevala le še siva svetloba. Stopil si pred hram in strmel v nebo: podili so se ogromni valovi črnih oblakov, raztrganih, grozljivih, bliski so prasketali čez pol neba do zemlje in gromi so stresali svet, kakor da bi se gore odpirale in valile v dolino. Tisti zamolkli odmev je polnil vso dolino od bregov do bregov in strah te je postalo, ko je pritisnil še veter, ki je pripogibal borovce v tla in zavijal divjo pesem med njih zelenimi iglami. Tedaj se je usulo, ne po kapljah, ampak v debelih curkih.

Človek je bil v tej uri spet majčkena stvarca na božji dlani, ki trepeta pred kapljami dežja in se boji sunkov vetra.

Tedaj smo sedeli blizu okna, brali, kar nam je prišlo pod roke — v tej samoti je bilo kar vse dobrodošlo — in rodila se je marsikatera pametna in koristna misel...

Občutili smo potrebo, da bi se dogovorili skupaj o nekaterih vprašanjih, ob katerih vsi živimo in jim iščemo rešitve. Pametno bi bilo izmenjati misli in poiskati skupne možne odgovore.

Začeli smo se sestajati ob večerih, ko se je sonce že nagnilo proti večerni strani. Prvi prijetni hlad je pripomogel do zbranosti.

To je bila tedaj naša slučajnostna okrogla miza pod borovci.

Marsikaj je našlo pot v te razgovore in brez obotavljanja smo si

iskreno povedali vsak svoje mnenje. Tam šele smo v resnici videli, kam vse segajo korenine gotovih problemov in koliko truda in potrpežljivosti bi bilo treba, če bi jim hoteli priti do konca. In kako bi bilo koristno, če bi res segli do korenin.

Gotovo smo govorili največ o naši bodočnosti — naši mladini. Saj od tega zavisi vse: bomo ali ne bomo čez deset ali dvajset let še kaj pomenili, ali pa bo ostal le prijeten spomin na slovensko kri, ki je usahnila v tujih zemljah.

Domnevali smo o številu slovenske mladine v Argentini, o čemer nimamo nobenih točnih podatkov; o razmerju med študirajočimi in neštudirajočimi; o visokošolcih, ki končujejo ali so že končali univerzo; o tistih, ki se ne udeležujejo našega skupnega življenja. Vzroki za to? Pripomočki za ozdravitev tega. Okolje, v katerem živi mladina in vplivi nanjo. Prizadevnost staršev pri njihovi duhovni rasti. Vplivi verskega življenja.

Vrednost naših slovenskih prireditvev v zadnjih letih. Prireditve, ki jih pripravljajo mladi ali vsaj sodelujejo pri njih. Kako je z resnostjo, odgovornostjo in vztrajnostjo dela pri mladih.

Narodnost in državljanska pripadnost naših sinov in hčera. Jezik, kulturna dediščina. Naši šolski tečaji...

Morebiti bi katera teh nekaj misli zamikala koga, da bi se bilo vredno o njej pogovoriti kaj več in

prodreti v globino. Vse to je del naše zelo aktualne emigrantske problematike in vemo, da nimamo vsi istih pogledov nanjo. Treba bi bilo z izmenjavo misli priti na isto pot, ki bi nas združevala pri skupnem delu: to bi omogočili podrobni širši skupni razgovori in razmišljanja.

Nove misli, vprašanja in poglede so odkrili ti razgovori v zelenem borovem gozdiču. Brezskrbnosti počitnic smo dodali koristnost. Občutili smo potrebo teh vsakdanjih srečavanj. Naši dnevu so dobili vso vsebino.

Čudimo se, da študirajoča mladina (višja srednješolska in predvsem akademska) ne pride do takih prijetnih študijskih počitniških dni, kateri bi ji razjasnili in poglobili poglede na marsikak problem, ki jih tare ali vsaj obdaja v tej hitrosti časovnega teka. Kaj bi bilo lepšega, kakor med počitnicami krepiti telo (izleti, šport), obenem pa bistriti duha in ga dopolnjevati s tistim, česar nobena visoka šola ne da. Združiti prijetno s koristnim!

Gospod Rudolf je v take namene zgradil posebno hišo tam med korodskimi hribi in ne bi bilo večjega zadoščenja zanj, kakor da bi jim res služila. Gospodje, ki so bili le-tos tam, in še drugi, bi z vso dobro voljo sodelovali.

Kaj torej manjka: resnost in dobra volja do uresničitve!

Bo še

V službi pravičnosti in ljubezni

Nadškofijski tednik „O Sao Paulo“ je prinesel pismo, ki še ni bilo doslej nikjer objavljeno. Napisal ga je nadškof iz Recife, msgr. Helder Camara. V njem nadškof zavrača obtožbo, da je Fidel Castro v duhovniški obleki (v talarju). Tako ga je namreč obtožil Robert Abreau Sodre, vladni namestnik v državi San Paulo; ni še dolgo od tega.

V pismu izjavlja: „Potujem v službi pravičnosti in ljubezni z upanjem, da bom prišel o pravem času in preprečil, da ne bo nasilje zavladalo svetu.

Komu bi se mogli zdeti, da sem v svojih govorih enostranski in da govorim samó proti kapitalističnim deželam, zlasti proti Združenim državam, izogibam pa se napadov na socialistične dežele, zlasti na Sovjetsko zvezo in rdečo Kitajsko.

Kdor me hoče počastiti, naj bere vse besedilo mojih govorov v inozemstvu, pa bo videl, da tudi odločno govorim proti Sovjetski zvezi in rdeči Kitajski. Poudarjam pa, da tiste svobode, s katero sem smel kritizirati kapitalistične dežele, njihova velemesta in kulturna središča, ne bi nikoli imel ne v Moskvi ne v Pekingu, pa tudi ne v Havani.“

Dialog v dokumentih zadnjega koncila

Temeljne značilnosti dialoga v koncilskih dokumentih

Iz mnogih mest, kjer koncil govori o dialogu, moremo izluščiti osnovne značilnosti, ki določajo pojem dialoga, kot ga porablja koncil.

So naslednje:

1. Dialog (grška beseda, ki v tej zvezi pomeni razgovor) je razgovor med ljudmi. (Ali je to z govorjeno besedo, kar je navadno, ali

s pisano ali kako drugače, je za nas tu postransko vprašanje.)

Da koncilu dialog najprej pomeni razgovor med ljudmi, nam ni treba posebej dokazovati. Zakaj vsa mesta, kjer koncil govori o dialogu, predpostavljajo razgovor med ljudmi, kot bomo videli pri vsem nadaljnjem navajanju koncila. O kaki možni izjemi pozneje.

Da v osnovni pomen dialoga ne spada razgovor med Bogom in človekom, kaže to, da govore o dialogu in ga uporabljajo tudi neverni, ki Boga ne priznajo. In tudi Cerkvi je to dialog v pravem in prvotnem pomenu besede in hoče imeti ter ima dialog z nevernimi.

Filozofski razlog za to (dialog je razgovor med ljudmi) nam podaja nauk o nastanku naših pojmov, idej. Te vse dobivamo iz stvari, iz narave (čeprav so bitno najprej v Bogu), in jih šele potem porablamo za izražanje o Bogu in za realnosti v zvezi z Bogom, kot npr. pojme: lep, dober itd. Tako velja tudi za pojem dialoga, da je najprej in osnovno „naravni“ pojem, ki izraža realnost v stvareh, ne v Bogu.

Tako tudi koncilski dokumenti redno govore o dialogu kot razgovoru med ljudmi. Če izjemno kje uporabljajo ta ali podoben izraz za odnos med Bogom in človekom, je to evidentno le poraba že danega in določenega pojma za višje realnosti. Nam pa gre za ta osnovni pojem dialoga, ki o njem koncilski dokumenti splošno govore. (Taka izjema je npr. če pravi koncil,

da je „k pogovoru (colloquium) z Bogom človek povabljen že od začetka svojega nastanka“; gl. Cer. v sed. svetu 19, 1. Če ta „pogovor“ razumemo kot „dialog“, je tu porabljen ta pojem za oznako odnosa med Bogom in človekom zaradi neke podobnosti z dialogom med ljudmi.)

V ta prvotni in osnovni pomen dialoga tedaj ne spada „dialog“ med osebami v Bogu, če bi kdo hotel njihov notranji odnos tako imenovati, ne dialog med Bogom in človekom. Izrečno pa imenuje to poslednje „dialog“ Pavel VI. v okrožnici *Ecclesiam suam*, ki daje temu pojmu svoj posebni pomen, kot smo že dejali. Tako pravi, da „molitev izraža odnos med Bogom in človekom v dialogu“. Božje odrešenje tudi imenuje dialog, ko pravi: „Dialog odrešenja je bil odprt po svobodni božji pobudi“. Poslanstvo Cerkve v svetu tudi gleda kot nadaljevanje tega dialoga med Bogom in človekom.

2. Osebe v dialogu so ne popolnoma enakih, tj. so vsaj deloma različnih gledanj in praktičnih stališč.

To je eden najbolj vidnih znakov dialoga v koncilskih dokumentih. Ni najti mesta o dialogu med ljudmi, ki ne bi na nek način vsebovalo to različnost med njimi.

Ta različnost je izražena ali vključno ali izrečno.

Tako si v dialogu po pojmovanju koncila stojijo nasproti: Cerkev in svet, katoličani in ločeni

bratje, v misijonih Cerkev ter pogani, kristjani in nekrstjani; podobno v dialogu v Cerkvi sami si stoje nasproti: škofje in duhovščina, duhovniki in laiki; drugod spet: verni in neverni, katoliški in nekatoliški teologi (ločenih bratov), kristjani in Judje, različne krščanske Cerkve med seboj, narodi z različnimi gospodarskimi, političnimi in vojaškimi interesi so v dialogu med seboj. — V vseh teh primerih je vključena razlika med dialoganti, bodisi v vprašanju nauka ali nazorov ali gledanj bodisi v praktičnih stališčih v življenju.

Ta razlika med osebami v dialogu pa je drugod, in to na mnogih mestih, izražena izrečno.

Tako pravi koncil: „Dopuščamo vsako zakonito različnost(!), vse z namenom, da bi se razvijal vedno plodnejši razgovor(!) (Cer. v sed. svetu 92, 2).

Podobno drugod v govoru o dialogu pravi dobesedno, da ena stran „misli drugače“, govori o „različnih rešitvah, ki jih predlaga ena ali druga stran“, o ljudeh, ki „drugače mislijo in ravnajo kakor mi“. o „njihovem mišljenju“, tj. drugostrani, o razgovoru z „ljudmi katerega koli naziranja“, o našem razgovoru s tistimi, ki „nasprotujejo Cerkvi in jo na različne načine preganjajo“, o razgovoru v „gospodarsko-socialnih sporih“, o razgovoru „med strankami“ itd.

Povsod je izražena neka razlika, neka „dialektična“ napetost med dialoganti.

V ta najožji pojem dialoga v koncilskem smislu tedaj ne spada zgolj družabno prijateljsko razgovarjanje v popolni enodušnosti, medsebojno pripovedovanje novic in doživetij, ne študijsko delo v ekipi in podobno.

Objekt različnosti med dialoganti je v koncilskih dokumentih jasno obsežen dvojen: glede nazorov ali nauka, pa tudi glede praktičnih stališč v življenju ob različnih pravicah, interesih, delovanjih — torej različnost na teoretičnem ali praktičnem področju.

Teoretični in praktični dialog

Nekateri teoretiki dialoga priznajo samo prvi vidik: dialog v območju nazorov, gledanj, nauka, tj. nek doktrinarni ali teoretični dialog.

Res je v osnovi vsakega dialoga neko spoznanje resnice: to je nekako vključeno tudi v praktičnem dialogu, vsaj kot ugotovitev pravčnosti in primernosti vskladitve praktičnih stališč in morebitnega sodelovanja. A koncil ima v tem pogledu širši pojem dialoga in pozna tudi življensko-praktični dialog in mimo tega ob koncilskem govorjenju o dialogu ne moremo. Ta delitev je pač po dvojnem značaju različnosti med dialoganti in po odgovarjajočem dvojnem glavnem namenu v dialogu. To pa je vedno ali na teoretičnem področju spoznanja resnice ali na praktičnem področju delovanja in življenja.

V pravkar navedenih primerih koncilskega govorjenja smo že videli ne le dialog ob različnih nazorih, ampak tudi dialog „med narodi z različnimi gospodarskimi, političnimi in vojaškimi interesi“, smo slišali o našem razgovoru s tistimi, ki v „družbenih, političnih in tudi verskih stvareh drugače mislijo in ravnaajo kakor mi“, o razgovoru v „gospodarsko-socialnih sporih“, „med strankami“, da naj razgovor privede do „poravnave“.

Ista delitev bo vidna še tudi v razpravljanju, ki tu neposredno sledi.

3. Osebe v dialogu v svoji različnosti iščejo zблиžanja, morebitnega skladja, pod obojnim vidikom, kot je njihova različnost. Tako prihajajo do globljih uvidov resnice ali do boljših praktičnih stališč in morebitnega sodelovanja.

Dve prvini obsega tu podana značilnost dialoga, ki pa sta med seboj najtesneje povezani: 1. težnja za zблиžanjem ob vsej različnosti (to je v vsem govorjenju koncila o dialogu obseženo kot bistveni njegov smisel), 2. namen doseči dober sad v pogledu na resnico ali življenje in delovanje.

Sadovi dialoga

Navedimo najprej primer, kjer je v govorjenju koncila o dialogu to obojno obseženo. „S tem dialogom (tj. med izvedenci različnih krščanskih cerkva in skupnosti, op. pis.) pridobijo resničnejše spozna-

nje nauka in življenja vsake od obeh skupnosti ter obenem bolj pravično ocenjevanje. Prav tako pridejo te skupnosti tudi do močnejšega sodelovanja pri vsakovrstnih nalogah, nanašajočih se na skupni blagor, kakor to zahteva sleherna krščanska vest“ (Dekr. o ekumen. 4, 2). V zvezi z dialogom torej tu govori o „resničnejšera spoznanju“ in „močnejšem sodelovanju“.

Nagibi za dialog

Drugje koncilski dokumenti poudarjajo v dialogu ponekod bolj vidik iskanja resnice (doktrinarni dialog), drugod bolj življenjsko praktični vidik, ki utemeljuje svojo vrsto dialoga. V vsakem primeru pa se v dialogu išče zблиžanje med dialoganti iz njih različnosti.

Teoretično-doktrinarni vidik iskanja resnice je obsežen v tem, da se kot nagib dialogom označuje „ljubezen do resnice“, da se po dialogu išče „zedinjenje“ in „edinnost“, kar vključuje vsaj neko skladje v mišljenju.

Na drugih mestih je ta vidik iskanja nekega skladja v gledanju in tako novih uvidov resnice tudi bolj izrecno označen. Po želji koncila naj bi si verniki zmeraj v „odkritosrčnem pogovoru prizadevali drug drugega razsvetliti“, za razgovor z ljudmi jih je treba „razumevati v njih mišljenju“; ob različnih gospodarskih in družbenih ureditvah naj bi „izvedenci našli njih skupno podlago“, to da bi bilo

lahko, če bi „vsakdo odložil svoje predsodke in bil pripravljen spustiti se v iskren razgovor“.

Na drugih mestih glede glavnega namena dialoga bolj prevladuje življenjsko-praktični vidik in se v njem išče neko skladje stališč, ki naj vodi celo do sodelovanja.

Po govorjenju koncila naj dialog v sporih glede interesov privede do poravnave: „Če nastanejo gospodarsko-socialni spori, se je treba potruditi, da pride do njih mirne poravnave. Čeprav pa se je treba vedno zateči predvsem k iskrenemu razgovoru med strankami... A čim prej je treba poiskati pota k pogajanju in k razgovoru glede poravnave“ (Cer. v sed. svetu 68, 3).

S kom dialogiramo?

Dialog vodi k temu, da sodelujejo verni in neverni pri pravilni graditvi tega sveta: „Vsi ljudje, verni in neverni, morajo sodelovati pri pravilni graditvi tega sveta, v katerem skupno živijo; to pa se gotovo ne more uresničevati brez odkritosrčnega in razumnega razgovora“ (Cer. v sed. svetu 21, 6).

Prav tako je Cerkev pripravljena na dialog z nevernimi in celotistimi, ki jo preganjajo, za „sodelovanje pri graditvi sveta v pravem miru“ (Cer. v sed. svetu 92, 5).

Koder torej v razgovoru med različnimi stališči ne bi bilo volje in težnje za zблиžanjem, ampak bi se morda celo samo poudarjala

nasprotja in se poglobljali prepa-
di, to ne bi bil dialog v označenem
pomenu. Tako zlohota polemika,
prerekanje, sramotenje nasprotne-
ga stališča in nasprotnika, pam-
fletiranje ne spada v dialog v tem
pomenu.

—

To so osnovni, konstitutivni zna-
ki dialoga v koncilskem pomenu,
ki jih najdemo v njegovih doku-
mentih. Ti jasno določajo ali defi-
nirajo dialog, kot ga razume kon-
cil.

Tako bi bila — če vse to povza-
memo — logična opredelitev in ne-
ka „definicija“ tega dialoga: Raz-
govor med ljudmi, ki niso popolno-
ma enakih gledanj ali praktičnih
stališč, pa se skušajo v tem drug
drugemu približati ali priti do ne-
kega skladja in s tem do globljih
uvidov resnice in do boljših prak-
tičnih stališč.

Ta oznaka dobro določi, kaj je
stvarnost ki jo koncil imenuje dia-
log, v sebi in kako se loči od dru-
gih podobnih stvarnosti in poja-
vov, ki smo jih sproti omenjali in
iz tega dialoga v koncilskem smi-
slu izključevali.

(Bo še)

Dr. Franc Gnidovec

3 NOVICE

Versko mešani zakoni

Protestantski svet v Belgiji je
izdal dušnopastirski načrt za zakone
med katoličani in protestanti. V tem
načrtu priporočajo sodelovanje med
katoliškimi duhovniki in protestant-
skimi pastori pri pripravi ženinov
in nevest na poroko. Tudi kasneje
naj bi bilo sodelovanje v dušnem
pastirstvu za versko mešane zakone.

Preganjanje v Libiji

Po državnem udaru v Libiji, 1.
septembra 1969, je v deželi ostalo
samo devet duhovnikov in 39 redov-
nic. Pred tem pa je bilo okoli 30
misijonarjev in okoli 200 redovnic.
V Libiji je približno 34.000 katoli-
čanov, razdeljenih po 23 župnijah.
Vlada je pustila odprti samo dve cer-
kvi v vsej deželi.

„Avstralijanec leta“

Avstralska državna vlada je po-
delila kardinalu Gilroyu, nadškofu v
Sidneyu (Avstralija) častni naslov
„Avstralijanec leta 1970“. To pri-
znanje dá vlada tistemu državljanu,
ki v dvanajstih mesecih največ na-
redi za ugled ali dobro države. Na-
vadno se oblast izogiba, da bi to
priznanje dala cerkvenemu dostojan-
stveniku, posebno katoliškemu. Kar-
dinalu Gilroyu so izkazali priznanje
zaradi organiziranja obiska Pavla
VI. v Avstralijo.

Jože Guštin je bil rojen 17. aprila 1919 na Mokrem polju, župnija Št. Jernej na Dolenjskem. Gimnazijo je študiral v Novem mestu, bogoslovje v Ljubljani in je bil kot begunec posvečen v mašnika v Krki na Koroškem 19. maja 1945. 3 leta je deloval v celovški škofiji, 4 leta v Čilu, od leta 1952 pa živi in dela v Buenos Airesu.

Razgovor z J. Guštinom

Ko sva se sredi maja peljala v mesto La Plata na obisk k župniku Milanu Povšetu, sem ga naprosil, naj mi med potjo pripoveduje o svojem duhovniškem delovanju za bralce Duhovnega življenja. Rad mi je ustregel in odgovoril na sledeča vprašanja:

Kakšno je tvoje delovanje pri policiji?

Pri Zvezni argentinski policiji (Policía Federal Argentina) nas je sedem kaplanov. Vsak ima svoj delokrog. Naše delo je zgolj dušnopastirsko: versko vzgojni nagovori, obiski družin in bolnikov, podeljevanje zakramentov, pogrebi in veliko osebnega stika z moštvom. Sv. maša je ob posebnih priložnostih, v bolnici in v Inštitutu San Miguel pa vsak dan.

Jaz sem bil najprej kaplan pri konjenici (Cuerpo Policía Monta-

da), nato pri motorizirani policiji (Cuerpo Policía de Tránsito), sedaj pa sem že dve leti v oficirski šoli (Escuela de Cadetes de la Policía Federal Argentina). Vseh štirinajst let svojega kaplanovanja pri policiji pa sem obenem v Inštitutu San Miguel, kjer ima policija za 21 ali 30 dni priprte ženske zaradi kakega škandala na ulici: prostitucija, pijanost, kraja denarja na vozilih in zelo prometnih središčih, nedovoljene politične manifestacije in podobno. Dolga leta so vodile Inštitut redovnice Dobrega pastirja, pred tremi leti pa so to hišo zapustile. Osebnost sem se pobrigal, da je policija za novo vodstvo imenovala dobre katoliške osebe.

Priprte ženske v Inštitutu so večinoma mlada dekleta. Srednja starost je od 25 do 30 let. Vedno jih je notri okrog 150. Po odsluženih

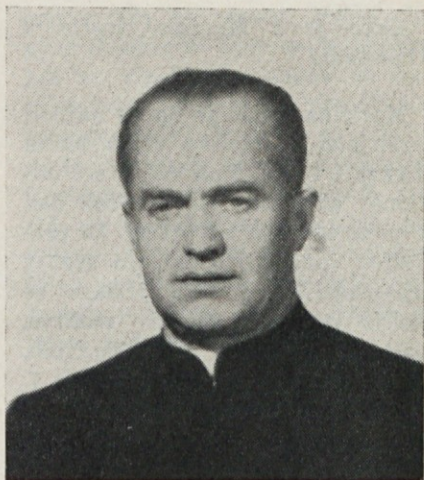
21 ali 30 dnevih gredo na svobodo in skoraj vedno v isti način življenja. Na seznamu imamo okrog 5000 teh žrtev grešnega okolja. Brigamo se za njihovo prevzgojo in jim pomagamo, da bi se odločile za pošteno življenje. Vodstvo se zelo briga za to, da vsaki teh žrtev pokvarjene družbe da možnost ostati prostovoljno v Inštitutu toliko časa, da uredi svoje osebne probleme in začne kako resno zaposlitev. Imamo zanje poseben paviljon, ki se imenuje Dom (Hogar). Pred osmimi leti sem ustanovil „Društvo prijateljev ustanove Dobrega pastirja“ za materialno pomoč našim varovankam. Pomagamo jim v Inštitutu in zunaj na svobodi: denarno pomoč, zdravila, obleka, vožnja za povratek k družinam v notranjosti dežele, iskanje službe in podobno. Za duhovno pomoč in življenjsko orientacijo pa mi veliko pomaga Marijina legija. Imam za to posebej organizirane skupine (praesidia).

Te ženske skoraj v nobenem primeru niso osebno krive, da so začle na pot greha. Vsaka ima za seboj žalostno zgodovino posledice greha staršev ali okolja, v katerem so doraščale. Vredne so vsega sočutja, naše ljubezni in razumevanja. Največkrat smo mi prvi v njihovem življenju, ki jim govorimo z ljubeznijo in jim želimo dobro. Se razume, da imamo pri tem tako nehvaležnem apostolatu zelo malo vidnega uspeha. Večini teh naših varovank manjkajo za-

dostni naravni človeški pogoji in zmožnosti za prevzgojo. Mnoge so delno umobolne, kar je posledica njihovega od rojstva zgrešenega življenja. So kakor neozdravljiv bolnik, ki mu je treba pomagati, dokler ga Bog ne pokliče v boljše življenje. Priporočam jih vsem bralcem DŽ v molitev.

V oficirski šoli imam 420 mladih fantov (med 17. in 20. leti), ki se pripravljajo za oficirje Zvezne policije. Poleg teh še vodstvo, oficirji — inštruktorji, profesorji in ostalo osebje. Vsega skupaj je okrog 600 ljudi. Imamo lepo novo kapelo, kjer mašujem vsaj enkrat na teden. Imam vsak dan veliko osebnega stika z vsemi in pogosto predavanja po skupinah.

Zvezna policija skrbi za varnost mesta Buenos Aires. Ima pa svo-

Jože Guštin

je postojanke po vseh večjih mestih države, ki so v službi notranjega ministrstva, ki po njih nadzira in koordinira vse notranje politično življenje v državi. Te postojanke kaplani pogosto obiskujemo, da ne izgubimo stika s tem moštvom, in izrabimo te obiske za nekako duhovno obnovo teh ljudi in njih družin.

Osebnostno se počutim zelo srečnega med policijskim osebjem. Njihovo življenje je zelo podobno duhovnikovemu. Sami vedno ponavljajo: policija je duhovništvo. Morajo biti vedno čuječi v obrambi za javno varnost in, zlasti v teh časih, v vedni življenjski nevarnosti. Kolikokrat moramo kaplani tolažiti mlade vdove, ker jim je mož-policaj padel zadet od zločinske krogle.

Kako je z Marijino legijo v Argentini?

Marijina legija je danes najbolj razširjena apostolska organizacija Cerkve v svetu. Ima nad deset milijonov aktivnih članov. Vsak dan je ustanovljenih povprečno 25 presidijev (najnižji organ ali svet v organizaciji). V 125 jezikih se molijo vsak dan članske molitve. Ustanovljena je v 1200 škofijah. Letos slavi 50-letnico obstoja. 7. septembra 1921 jo je v Dublinu na Irskem ustanovil katoliški laik Frank Duff, ki še živi. Svoj krst krvi je Marijina legija trpela v komunistični Kitajski, kjer je

umrlo mučeniške smrti nad tisoč članov in jih je okrog devetnajst tisoč trpelo v zaporih in koncentracijskih taboriščih.

V Argentini je začela delovati leta 1952. V začetku je naletela na velike težave in nerazumevanje. Danes je organizirana že v vseh škofijah in je zelo zaželena po duhovnikih in škofih. Vsi vemo, kako je zadnja leta v krizi argentinska Katoliška akcija in božja Previdnost je tako uredila, da potrebe apostolata po vsej deželi vsaj deloma krijejo Marijini legionarji.

Osrednji organ te organizacije je v Dublinu na Irskem. Imenuje se Concilium. Najvišji sveti neke dežele se imenujejo Senatus. V Argentini so trije: Salta, Córdoba in Buenos Aires. Senatus sestavljajo Comitata, te Curiae, najmanjše edinice pa se imenujejo praesidia. Ta imena so vzeta iz izrazoslovja edinic hrabrih in osvajalnih vojaških legij rimskega imperija. Tudi zastava (Vexillum Legionis) je povzeta po banderu rimske legije. Rimski orel je nadomeščen s podobo Sv. Duha, pod njim pa je podoba Brezmadežne (Čudodelna svetinja).

V vsaki deželi so posebni zastopniki (poslanci) vrhovnega sveta, ki pri delu pomagajo in čuvajo, da se vestno izpolnjujejo pravila organizacije. To so mladi fantje in dekleta, skoraj vsi Irci, ki se prostovoljno odločijo za ne-

kaj let iti v tujino kot apostoli. V Argentini so sedaj trije, ki ne prestando potujejo po deželi.

Osebnost sodelujem pri Marijini legiji od leta 1959. Začel sem kot duhovni vodja praesidija, pred petimi leti pa me je buenosaireški nadškof imenoval za duhovnega voditelja Komicija Kraljice miru, ki s svojimi kurijami in prezidiji obsega polovico mesta.

Prav te dni se po vsej Argentini pripravljajo na proslavljanje petdesetletnice organizacije.

Marijina legija je Marijina, ker se zaveda, da „je popoln vzor apostolskega duha Devica Marija, Kraljica Apostolov, ki je bila, ko je živela na tem svetu življenje enako ostalim ljudem, polna deia in družinskih skrbi, vedno povezana s Sinom in je na poseben način sodelovala pri delu Odrešenika; in sedaj, ko je v nebesih, skrbi z materinsko ljubeznijo za brate svojega Sina, ki še romajo in so obdani od nevarnosti in skrbi, dokler ne pridejo v srečno domovino.“ (2. Vat. koncil.)

Kako je z organizacijo in delovanjem ustanove „Duhovniška pomoč v sili“?

Imenuje se Servicio Sacerdotai de Urgencia. Namen te organizacije je, v nočnih urah, ko je težko doklicati lastnega dušnega pastirja, nuditi umirajočim duhovno pomoč. Pred dvajsetimi leti je bila ustanovljena v Córdobi, v okto-

bru 1953 je pa začela delovati tudi v Buenos Airesu.

Vsako noč, od 21.30 do 6, je straža, ki jo sestavljajo duhovnik in trije laiki. Eden od teh pride s svojim avtomobilom. Ko kliče telefon (84-2000) iz kateregakoli konca mesta k umirajočemu, je treba zapisati ime in stanje bolnika, naslov in prositi telefonsko številko. Takoj je treba po telefonu potrditi, ali je klic resničen (možne so tudi potegavščine), prositi še za nekatere podatke in takoj se podajo na pot duhovnik, šofer in en spremljevalec. Tretji moški ostane na straži pri telefonu. Oni, ki so zunaj, pred povratkom pokličejo, ali je bil med tem kak nov klic, da gredo lahko naravnost k drugemu bolniku. Če tega ni, se vrnejo na sedež. Prepovedano je sprejeti vsako plačilo.

Član se obveže prostovoljno za eno stražo na mesec. Nekaj dni pred določenim dnevom je opozorjen na stražo. Če včasih ne more ustreči, pridejo na pomoč člani namestniki. Večkrat so mislili, da bi v Buenos Airesu organizirali straže na različnih koncih mesta, pa do sedaj skoraj ni bilo potrebno. Ponoči se z avtomobilom hitro preleti mesto. Le nekajkrat je bila potrebna dvojna straža na istem sedežu.

Osebnost sem član društva prav od početka. Sedaj imam stražo vsak prvi torek v mesecu. Nad dvanajst let sem bil škofijski duhovni asistent te organizacije. To

mesto zahteva veliko skrbi vsak dan. Treba je skrbeti, ali bodo člani vestno izpolnili svojo mesečno dolžnost. Večkrat zadnji trenutek odrečejo ali tudi pozabijo. Kolikokrat sem moral na stražo sam, ker ni bilo mogoče dobiti drugega duhovnika. Končno fizično nisem več zmožgal skrbeti za to in sem prosil nadškofa, naj me razreši te dolžnosti. Ostal sem pri odboru le še kot svetovalec.

V Argentini je „Duhovniška pomoč v sili“ organizirana še v Córdoba, Tucumanu, Mendoza, La Plati, Catamarci in Moronu. Navodila za njeno ustanovitev so pred leti prosili iz Santiaga de Chile, Venezuele, Mehike in Kolumbije.

Deležni smo veliko duhovnega doživetja, ko se pred začetkom straže zberemo pri molitvi pred Najsvetejšim v kapelici sedeža, na poti ponoči na velemestnih ulicah med molitvijo rožnega venca, zlasti pa ob bolniku. Za vernike je pa tudi veliko doživetje, ko vidijo, kako mladi fantje in možje ob katerikoli nočni uri spremljajo duhovnika, ko vrši svojo najbolj duhovniško službo. Hvala Bogu za vse duhovno obogatitve v osemnajstih letih. Ob umirajočem se človek nauči prav ceniti življenje in začuti pomen vere zanj. Kolikokrat smo bili priče kontrastov buenosaireških noči. Na eni strani umiranje in smrt, na drugi pa brezbržno razveseljevanje živih mrličev, ki veseljačijo, jedo in plešejo, kakor da bi smrti ne bilo.

V čem je tvoja služba pri kardinalu?

Ta je najlažja zame in večkrat najmanj prijetna. Me preveč veže, da se ne morem popolnoma posveti gornjim apostolatom. Na škofiji živim že sedemnajst let. Buenosaireški nadškof - kardinal ima pri sebi vedno tri duhovnike: osebni tajnik, osebni kaplan in kaplan spremljevalec. Mesto osebnega kaplana sem imel pri pokojnem kardinalu Copellu, od leta 1959 pa sem kaplan spremljevalec pri kardinalu Caggianu. Človek ni noben dan popolnoma prost. Dobro je to, ker se z drugim kaplanom vedno prijateljsko dogovoriva in delo urediva tako, da kardinal ni nikoli sam. Treba je biti z njim pri vsem, to zlasti pri njegovih 82. letih, ki jih je dopolnil letos v januarju. Na skrbi imam tudi upravo škofijske palače, kjer nas živi enajst: kardinal, pomožni škof, kardinalov osebni kaplan, štiri redovnice, trije služabniki in moja malenkost. Vse je zelo domače in prijetno in za mene pravi oddih in počitek, ko se podnevi ali ponoči vračam s prej omenjenih zaposlitev.

Rad zahajam v družbo slovenskih duhovnikov, zlasti na mesečne sestanke in gođovanja. Zelo rad grem, čeprav večkrat težko, na svojo „slovensko faro“ v Berazategui, vsaj na prve sobote v mesecu. Imam 2 uri verouka za otroke, nato za vse sv. mašo, potem pa sestanek z z mladino.

Problemi holandskega Katekizma

Službeno duhovstvo in avtoriteta v Cerkvi

V Kristusovi Cerkvi obstoja po volji njenega ustanovitelja dvojno duhovstvo: Splošno duhovstvo vernikov in službeno ali hierarhično duhovstvo škofov in duhovnikov. Prvo se prejme v zakramentu svetega krsta in je potrjeno v sveti birmi; drugo pa se deli po zakramentu svetega reda. „Splošno duhovstvo vernikov in službeno ali hierarhično duhovstvo se med seboj razlikujeta po bistvu in ne samo po stopnji, a sta vendarle naravnana drugo na drugega; kajti eno in drugo, vsako na svoj posebni način, je deležno edinega Kristusovega duhovništva. Službeni duhovnik namreč s sveto oblastjo, ki jo ima, oblikuje duhovniško ljudstvo in ga vodi, opravlja kot Kristusov namestnik evharistično daritev in jo v imenu vsega ljudstva daruje Bogu; verniki pa v moči svojega kraljevega duhovstva sodelujejo pri darovanju evharistije in to duhovstvo uveljavljajo v prejemanju zakramentov, v molitvi in zahvaljevanju, s pričevanjem svetega življenja, z zatajevanjem samega sebe in z dejavno ljubeznijo“ (KC 10).

Novi katekizem je tudi v tem poglavju cerkvenega nauka na mnogih mestih svoje obširne razlage negotov in nejasen in pod vplivom protestantizma uči stvari, ki so nujno potrebne pojasnila in popravka. Prav tako ni točno njegovo razlaganje cerkvene avtoritete papeža in škofov. O vsem tem je objavila Kardinalska komisija svoje pomisleke in ugovore in predlo-

žila avtorjem Katekizma potrebne popravke, ki naj bodo tu po vrsti obravnavani.

*Duhovstvo vernikov in
službeno duhovstvo*

Novi katekizem poudarja na prvem mestu splošno duhovstvo vseh kristjanov. Službeno ali hierarhično duhovstvo izgubi ob tem veličanju prvega svojo prednost in odliko. V angleškem prevodu se bere: „Splošno duhovstvo je v resnici to, kar je centralno in pomembno.“ Francoski prevod se podobno izraža: „To, kar je važno, je splošno duhovstvo.“ Španski prevod je malo previdnejši: „O tem splošnem duhovstvu govorimo posebej.“

Izjava kardinalske komisije glede tega naroča, „da bi moral Katekizem jasno učiti, da se službeno duhovstvo loči od splošnega ne le po stopnji, v kateri so vsi verniki deležni Kristusovega duhovništva, ampak tudi po bistvu. Po svoji odliki in dostojanstvu je službeno duhovstvo nad splošnim duhovstvom vernikov. To pa ne pomeni, da bi ne bilo služba. Škofje in duhovniki so služabniki Kristusa in krščanskega ljudstva; so delivci božjih skrivnosti.“

*Službeno ali hierarhično
duhovstvo*

Drugi vatikanski koncil uči, „da je škof, zaznamovan s polnostjo zakramenta svetega reda, oskrb-

nik milosti najvišjega duhovništva, in to predvsem v evharistiji, ki jo daruje sam ali poskrbi, da jo darujejo drugi, in iz katere Cerkev neprestano živi in raste“ (C 26).

Izjava kardinalske komisije pogořeša v Novem katekizmu, ko govori o škofovski in duhovniški službi, večji poudarek važnosti evharistične daritve, ki jo darujejo v imenu ljudstva, in zato naroča: „Naj se poskrbi, da pri opisovanju duhovniške službe stopi popolneje v ospredje sredništvo, ki ga oni izvršujejo med Bogom in ljudmi, ne le v oznanjevanju božje besede, v oblikovanju krščanskega občestva in v delitvi zakramentov, ampak tudi in predvsem v darovanju evharistične daritve v imenu vse Cerkve.“

Ko govori o duhovniškem ali mašniškem posvečenju, Novi katekizem razlaga njegov obred in posebej omenja polaganje škofovih rok, kateremu se pridružijo tudi ostali navzoči duhovniki. Katekizma razlaga tega obreda vsebuje misel, kot da duhovniška oblast ni podeljena le po škofu, ampak tudi po navzočih duhovnikih. Tako pojmovaje zakramenta svetega reda bi bilo nedopustno. Simbolično dejanje, s katerim navzoči duhovniki za škofom položijo svoje roke na glavo novoporočenih duhovnikov-sokratov, jih ne stori delivce tega zakramenta, ampak je le izraz edinstvi katoliškega duhovništva, ki naj vedno družijo vse duhovnike.

V razlagi duhovniške oblasti jo Novi katekizem takole opiše: „Po posvečenju prejme duhovnik oblast predsedovati evharistiji in odpustiti grehe v zakramentu pokore.“ Namesto izraza „predsedovati evharistiji,“ ki ne izraža jasno duhovniške oblasti, da v moči svetega reda kot predstavnik Kristusove osebe posvečuje kruh in vino v Kristusovo telo in kri, se avtorjem Katekizma svetuje, naj bi se v njem jasno učilo, da je najvišja duhovniška oblast prav ta, da darujejo evharistično daritev.

Oblast vodstva in učenja

Kardinalska komisija naroča, da „je potrebno, da Novi katekizem jasno prizna, da je bila oblast učenja in vodstva v Cerkvi dana naravnost papežu in škofom, ki so z njim združeni v hierarhičnem občestvu, ne pa najprej božjemu ljudstvu kot posredniku. Zatorej škofovska služba ni oblast, ki bi jim jo dalo božje ljudstvo, ampak oblast, dana po Bogu, v dobro vsega krščanskega občestva.“

Novi katekizem dejansko vsebuje izraze, kot da je božje ljudstvo prvenstveni nosilec cerkvene oblasti. Tako npr. piše, da škof prejme svojo oblast „sredi božjega ljudstva in v imenu njega vsega. In v znamenju, da mu vesoljna Cerkev zaupa svoje poslanstvo, mu vedno položijo trije škofje roko na glavo. Gospod je dal svojo oblast in poslanstvo svojemu ljudstvu, ko ju je dal apostolom.“

Po nauku 2. vatikanskega koncila pa je sodelovanje več škofov pri škofovskem posvečenju le izraz škofovske edinosti, občestva in zbornosti med seboj in z rimskim škofom. Ud škofovskega zbora postane kdo v moči zakramentalnega posvečenja in po hierarhičnem občestvu z glavo in z udi zbora. To slednje potrjuje cerkvena praksa, da lahko posveti novega škofa tudi en sam škof. Škof, ki posvečuje novega škofa, dela to kot Kristusov namestanik in ne kot pooblaščenec ljudstva. Kakor apostoli dobi-jo tudi škofje svojo službo in oblast od Gospoda; po volji Kristusovi se jim podeljuje oblast po apostolskem nasledstvu. Njihova oblast izhaja od Boga, je božji dar, da zbirajo, hranijo in vzgajajo božje ljudstvo.

„Škofje kot zbor so varuhi Cerkve in Kristusove resnice“ — prav uči Katekizem. Ko pa nadaljuje, da „je nezmotljivost ljudstva, pridobljena po Bogu, uresničena v njih,“ je spet v zmoti. Če so škofje prejeli od Boga po zakramentalni moči za svojo učiteljsko službo dar nezmotljivosti, kadar v zboru, združeni z naslednikom sv. Petra, učijo, da je kak nauk nespremenljiv, to ni izraz nezmotljivosti božjega ljudstva. Sicer je res, da ima tudi božje ljudstvo ta dar nezmotljivosti, „kadar od škofov do zadnjih vernikov izpričuje svoje vesoljno soglasje v stvareh vere in npravnosti“ (C 12). Vodeno po Svetem Duhu more božje ljudstvo odkriti

kakšno razodeto resnico prej, kot jo je cerkveno učiteljstvo razglasilo kot tako — npr. versko resnico o brezmadežnem spočetju Device Marije. Ali ta nadnaravni dar božjega ljudstva nikdar ne omejuje nezmotljivosti hierarhičnega cerkvenega učiteljstva, ki često proglasi kakšno versko resnico prej, kot jo božje ljudstvo pozna. V resnici Sveti Duh vodi božje ljudstvo in ga nagiblje, da voljno sledi cerkvenemu učiteljstvu in se mu uklanja. „Kajti s tem verskim čutom, ki ga budi in podpira Duh resnice, božje ljudstvo pod vodstvom svetega učiteljstva, katerega je zvesto poslušno, sprejema ne človeško besedo, marveč, kar resnično je, besedo božjo; neomahljivo se oklepa vere, ki je bila enkrat izročena svetim, s pravilnim presojanjem vanjo globlje prodira in jo v življenju na polnejši način ureničuje“ (C 12).

„Posamezni škofje sicer niso nezmotljivi; vendar pa nezmotno izražajo Kristusov nauk, kadar četudi razkropljeni po vsej zemlji, a ohranjajoč vez občestva med seboj in s Petrovim naslednikom, v verodostojnem učenju o verskih in нравnih zadevah glede kakega nauka soglasno izjavljajo, da ga je treba sprejeti kot dokončno obveznega. To je še bolj očitno tedaj, kadar so škofje, zbrani na vesoljnem zboru, za vso Cerkev učitelji in rabsodniki vere in nravi. Tedaj se moramo njihovih definicij oklepati s poslušnostjo vere“ (C 25).

Oblast Petrovega naslednika

Ko Novi katekizem piše o papežu, tudi v tem svojem poglavju vzbujaja razne pomisleke in ugovore, ki jih je kardinalska komisija povzela v naslednje opozorilo: „Potrebno je, da se na bolj jasen način pokaže, da se papež in škofje v službi svojega učiteljstva ne omejujejo zgolj na to, da bi zbrali in odobrili to, kar veruje občestvo vernikov. Cerkvenemu učiteljstvu je lastno, da samo in z dano oblastjo varuje, razlaga in brani zaklad vere. Sveto izročilo in sveto pismo, ki sestavljata en sveti zaklad božje besede, ki je bil izročen Cerkvi, in živo učiteljstvo Cerkve, ki uveljavlja svojo avtoriteto v imenu Jezusa Kristusa, ki pa ni nad božjo besedo, ampak ji služi, so po premodrem božjem sklepu tako med seboj povezani in združeni, da ni enega brez drugega in da vse skupaj, vsako na svoj način, pod vodstvom enega Svetega Duha učinkovito prispeva k zveličanju duš“ (R 10).

„Končno je treba jasno povedati, da ima rimski škof v Cerkvi, v moči svoje službe kot Kristusov namestnik in pastir vse Cerkve, vrhovno in vesoljno oblast nad Cerkvijo in more to oblast vedno svobodno izvrševati“ (C 22).

Oblast papeža Novi katekizem takole opiše: „Rimski škof je pooblaščen predsednik škofovskega zbora. Pravzaprav ni nad škofi, ampak je prvi med njimi; je tisti, ki vodi.“ Ali že 1. vatikanski kon-

cil je nezmotno proglašal, da taka definicija papeške vrhovne oblasti ni točna. Takole je učil: „Ako bi kdo trdil, da ima rimski papež le službo nadzorstva in vodstva, ne pa polne in najvišje jurisdikcije nad vso Cerkvijo in da ta njegova oblast ni redna in nepotrebna tako nad vsemi in vsako posamezno Cerkvijo, kot nad vsemi in vsakim posameznim pastirjem in vernikom, bodi izobčen.“

Spet piše Novi katekizem: „Kot glava nezmotnega zbora škofov poseduje papež nezmotljivost v posebni meri.“ Ali ima tedaj papež dar nezmotljivosti le kot glava škofovskega zbora? Je li prvi nosilec najvišje oblasti v Cerkvi škofovski zbor? Ali je papež le zgolj glasnik škofovskega zbora? Ali imajo tedaj prav progresistični teologi, ki zagovarjajo mnenje, da papež nikdar ne more odločati drugače kot le kot glava škofovskega zbora?

Na to nam je nezmotno odgovoril že omenjeni odlok 1. vatikanskega koncila. Naj nam to pojasni in potrdi še 2. vatikanski koncil, ki v svoji dogmatični konstituciji o Cerkvi takole uči: „Zbor škofov ima oblast le, če ga pojmuje kot povezanega z rimskim škofom, Petrovim naslednikom, kot glavo zbora in tako, da ostane neokrnjena oblast prvenstva Petrovega naslednika nad vsemi, bodisi pastirji bodisi verniki. Rimski škof ima namreč v Cerkvi v moči svoje službe kot Kristusov namestnik in pastir vse Cerkve polno, vrhovno in

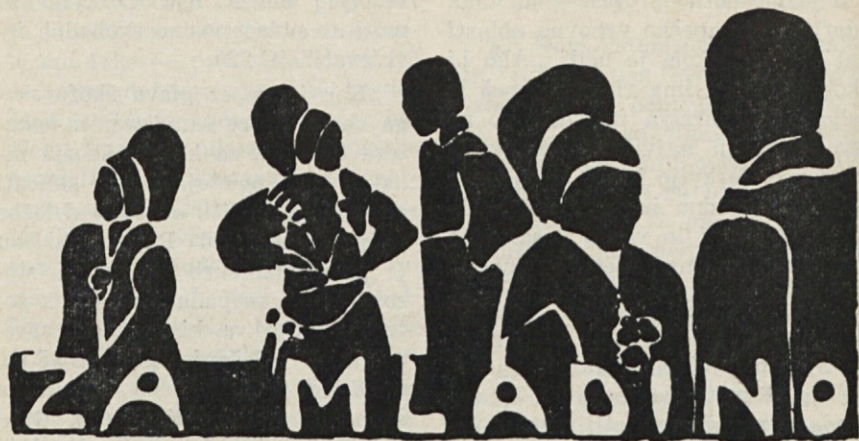
vesoljno oblast nad Cerkvijo in more to oblast vedno svobodno izvrševati“ (C 22).

„Ker je papež glava škofovskega zbora, more sam izvršiti nekatera dejanja, za katera škofje nikakor niso pristojni, npr. sklicati zbor in ga voditi, odobriti določbe za poslovanje itd. Papežu, ki mu je poverjena skrb za vso Kristosovo čredo, pripada v skladu s potrebami Cerkve, ki se s časi spreminjajo, odločanje glede načina, kako naj se primerno izvaja ta skrb, ali osebno ali zborna. Rimski škof pri vodstvu, izpeljavi in potrjevanju zbornega izvajanja ravna, oziraje se na korist Cerkve, po svoji lastni razsodbi.“ (C, pojasnilo 3).

Po Kristusovi volji in uredbi je naloga rimskega škofa ista, kot je bila Petrova: ohranjati Cerkev v edinosti vere in življenja. Njegova vrhovna oblast je opora in temelj tudi škofovske oblasti. Ni nad škofi kot absoluten vladar, ki bi bil od njih popolnoma ločen, ampak pripada skupnemu škofovskemu zboru, ki mu je glava in voditelj.

V vsakem pogledu je papež kot Kristusov namestnik in Petrov naslednik vreden našega vernega spoštovanja in vdane poslušnosti, ne samo, kadar govori in odloča ex cathedra, temveč tudi v svojem rednem učiteljstvu in odločanju. Če koga v Cerkvi vodi in podpira Sveti Duh, je to gotovo rimski škof, papež.

Alojzij Košmerlj

PISATELJ MAUSER SE JE OGLASIL

Dragi vsi!

Priložnost imam, da rečem nekaj besed na trak in vam jih pošljem, zakaj lepše je slišati besedo kakor jo brati.

Ravno v teh dneh poteka eno leto, kar smo se videli. Tu pričenja pomlad, pri vas jesenski dnevi in čas zbiranja, sestankov, načrtov in drobnega dela.

Se spomnite besedi pesnika Župančiča, ki zaključujejo lepo otroško pesem o lučeh?

Naša zadnja luč je duh.

Marsikaj smo rekli o duhu v tistih dneh, ko smo se srečavali in govorili. Še vedno mislim, da je bilo prav, da sem misel o duhu ponavljal, čeprav dobro vem, da mladost v svoji neugnanosti išče mnoge luči in mnoga pota.

In vendar: ko človek prekoplje vse možnosti, poskusi vse skrajnosti, ko se mu zazdi, da iz obilice načrtov more v resničnost postaviti le nekatere, tedaj se zateče k duhu, k tej veliki luči, k tej mirni luči, ki vsako naše početje osvetli tako, da jo vidimo prav, tako prav, da niti ražočaranja ne bolijo.

Vesel sem, da ste mi toliko pisali, o šoli, o načrtih, nekateri tudi o stvareh, o katerih bi radi videli, da bi bile drugačne. Skušal sem vsa-

kemu odpisati in mu bom tudi v bodoče. Toliko je zapletenega v našem življenju, toliko je napetosti med mladim in starim rodom, toliko še različnega gledanja na iste težave, da bomo še vedno iskali nova pota za rešitve. Pa že zdaj vem, da se bomo tudi v tem iskanju vedno znova in znova vračali k duhu, dokler ne najdemo ključa, ki odklene.

Glejte, dragi moji, pomislite na svoje osebne probleme. Koliko je včasih beganja v vas samih zavoljo njih. Morda so objektivno majhni, toda za vas osebno so veliki in zdi se vam, da je celo vaša bodočnost odvisna od njih. Pride čas, ko se potopite vase, ko res v miru postavite problem na duhovno vago in ste dovolj močni, da si upate pogledati, kaj kaže. In morate priznati, da včasih vaga pokaže, kako lahak je v resnici problem, da je težo dodajalo le srce, mladostna, prenapeta čustvenost.

Tako človek zori.

Nikar ne mislite, da mi starejši ne čutimo prav tako, da se jaz osebno ne ustavljam ob istih ovirah. Vsi smo ljudje in prav v tejle pomladi sem nekajkrat mislil: Glej, to brstenje prsti, trav in dreves, kako človeka prevzame, kako ga dviga in tlači. In že dolgo ni bila misel, da sem iz prsti, da smo vsi iz prsti, tako živa kakor to pot. Prst prsti odgovarja, del nje smo, del njenega brstenja in njenega odmi-

Skupina naše mladine na julijskem sestanku v Slov. hiši v Buenos Airesu

ranja, del njenega čutenja. To je naš težak del. Tragika mladega rodu danes v svetu je, da ostaja pri tem delu, da hoče ta del postaviti za središče. Privlačen je zavoljo menjajočega se ritma, zaradi živega spreminjanja. Toda, dragi moji, vsaka končnost je vendarle mrtva, končnost prsti tako dosledno mrtva. Res je, da se hoče danes vse vrniti v preprostost, da se mučimo priti v naravnost, toda mar ni res tudi to, da je najbolj preprost in najbolj enovit duh?

Zakaj ne stremimo k tej preprostosti, k tej enovitosti?

Prav v tem je veliki misterij življenja. Video meliora proboque, deteriora sequor. Vidimo dobro, odobravamo ga, sledimo vendar slabemu. V tem je naša muka, v tem je naše pehanje. Ne samo v osebnem, tudi v javnem življenju.

Poskušajte torej vedno iskati duha in toliko razočaranj boste lažje prenesli, tolikim problemom bližje prišli.

In morda se spet srečamo.

Želim vam vsem obilo močne volje pri študiju in pri delu, ki ga opravljate. Mislite na to, da tudi s tem dodajate svoj del k skupni blaginji, k skupnemu dobremu.

Iskreno vas vse pozdravljam in prek vas tudi vse vaše drage.

Narcisno polje na Golici na Gorenjskem

DNEVNIK MLADENIČA IZ PRENA

Prišla je ljubezen, Gospod,
do dna mojega srca.

Ko sem jo gledal, sem razumel,
da ni le mladostna muhavost.

Branil sem to čisto ljubezen
do dneva, ko si me ti, Gospod,
novabil s sabo.

Sedaj je v meni le spomin
in v mojem srcu tvoja goreča predaja.

— — —

Iz Pariza je odpotoval Nande v Madrid in od tam na otok Mallorca v Pollenso, kamor je že prej dospela vsa njegova družina, oče, mama, oba brata in sестrica.

Tam ga je pričakovala tudi Kristina. Na ladji piše Nande nekaj misli, posvečenih njej.

Bil sem kakor vsi, vse se mi je zdelo dobro. Nekoč sem te našel. Dobro se še spominjam. Bil sem srečen.

Ljubezen, moja prva ljubezen, mi je napolnila srce.

Pravijo, da sem še premlad za ljubezen, ampak ti veš, Kristina, da hranivo otroštvo najine ljubezni.

Samo ti, lepa deklica, vstopiš v moje srce. Vedno, kadar mislim nate, sem drugačen, boljši.

Nande ni več Nande, je Nande s Kristino.

Kadar te gledam, se mi zdiš lepa.

Kadar me gledaš, se čutim poživiljenega.

Kaj sem storil, da sem te vreden?

Ne vem. Vem le, da sem v tvojem srcu, da me ljubiš.

Kakšna je Kristina?

Ni krasotica, kakor so filmske zvezde, pa je lepa deklica, velikih črnih oči.

Vedno ima šop kostanjevih las na čelu.

Velika je, polne, a vitke postave.

Taka je njena zunanost, a jaz občudujem njeno notranost.

Prikupna je.

Iskrena kakor ogledalo.

Nikoli ne govori neumnosti.

Rada mi pomaga.

Plemenita je. Dragocena.

Prijetna, kakor sveža voda iz kristalnega studenca.

Je romantična, kakor jaz.

Občuti v srcu čas, naravo, planine, dež, morje...

Njen smehljaj je večer. Izžareva veselje, ogenj, pogum.

To je Kristina.

Nande je pisal na ladji, ki se je približevala cilju. Prijatelj, ki ga je spremljal, ga je opomnil.

„Nande, kaj premišljuješ?“

„Ah.“

„Prihajamo, glej pristanišče.“

„Skoraj se bojim priti v Pollenzo in jo srečati.“

„Zakaj, ne bodi čuden?“

„Se ti ne zdi, da še bolj prižigam grmado, ki bi jo moral ugasniti?“

— — —

6. avgusta. Pollensa.

Danes dopoldne sem srečal Kristino. Kopal sem se v morju, ko sem jo zagledal. Prihajala je po obrežju z mojo sestrično Marijo. Šel sem ji naproti.

„Dober dan, Kristina, kako sem vesel, da te vidim. Kako se imaš?“

Podala mi je roko in se smehljala. Kaj mi je odgovorila, ne vem. Kristinina navzočnost blažilno vpliva name. Prosto sva se pogovarjala o skupnih znancih, o šoli. Preživel sem tako prijeten dan.

14. avgust. Vreme je prekrasno. Vsak dan se kopljemo v morju. Kar velika družba nas je. Moja mlajša bratca Pavle in Marijan, sestra Elizabeta, bratranca Jernej in Krištof, sestrična Marija, Kristina, njen brat Tone, prijateljice Anica, Francka, Tinka, Just; prijatelji Janez, Jože, Jure. Vendar večkrat najdem trenutek, da se lahko pogovarjava s Kristino sama. Tako si želim, da bi ji rekel, kako rad jo imam. Vendar nekaj v moji notranjosti mi brani. Ne smeš je varati, ne nje, ne samega sebe. Moral ji bom povedati o svojem duhovniškem poklicu.

Jezus, pomagaj mi v tem položaju, najtežjem v mojem življenju. Kristina je največja žrtev, ki jo hočem doprinesti k tvojemu oltarju.

17. avgust. Spovedal sem se in bil sem pri sv. obhajilu. V milosti božji sem, čist in srečen.

Govoril sem s Kristino. Povabil sem jo na sprehod. Hodila sva po stari cesti med drevoredom. Govoril sem ji o ljubezni, kako je lepa, če je čista. Ljubezen je srečanje dveh src. Ona mi je povedala lepo misel: „Ne gledata drug drugega, ampak oba v isto smer, isto obzorje.“ Potem sem ji pripovedoval v tretji osebi, o svojem življenju; v glavnih potezah sem ji orisal svojo ljubezen in svoj poklic.

Ustavila sva se sredi drevoreda.

„In sedaj pride najvažnejše, fant, ki sem ti o njem pripovedoval, je iz Valencie, in tisti fant...“

„Si ti, kajne,“ me je prekinila.

„Da, Kristina, jaz sem.“

Gledal sem v tla, nisem se ji upal pogledati v obraz.

Počasi sva molče nadaljevala pot.

Čez čas mi je rekla Kristina:

„Veš, Nande, ne bi te hotela motiti na tvoji pravi poti.“

„Ti me nisi nikoli motila, Kristina. Ti si prvo in edino dekle, ki sem jo ljubil.“

Prišla sva do križišča. Sonce je zahajalo, pričelo se je mračiti. Poslovil sem se.

„Kristina, moral sem ti povedati, da hočem postati duhovnik. Upam, da si me razumela. Prosim te le, da danes zvečer moliš zame. Tudi jaz bom zate.“

„Bom, Nande.“

„Po tem, kar sem ti povedal...“

„Ostaneva prijatelja. Lahko noč, Nande.“

„Lahko noč, Kristina.“

20. avgusta.

To noč sem sanjal. Hodila sva s Kristino ob obali. Držala sva se za roki. Star mož je prodajal balončke. Kristina mi je rekla:

„Kako zelo si želim, da bi mi kupil balonček.“

„Rdečega?“

„Da.“

„Ne, rdečega ne dam, vzemi zelenega,“ mi je rekel mož.

Kristina je vzela zelen balonček. Ko si ga je privezovala na lase, sem jo poljubil. Takrat ji je veter odnesel balonček. Tekla je za njim in klicala. Balonček ji je padel v morje in valovi so ga odnašali od obale. Skočil sem v vodo, da bi ga dosegel, morje me je vleklo proč od obrežja. V megli sem videl jokajočo Kristino, ki je stala na obali in stegovala roki.

Takrat sem se prebudil.

M. Mt.

Moja zgodba

Pa ko bi vsaj z Jožetom mogla kdaj govoriti.

Tudi on zgleda čudno zadovoljen, če ga ves svet pusti v miru, da lahko ostane potopljen v duhovne globine. Da, prav on bi mi mogel marsikaj pojasniti. Kakor mi je nekoč Marijan govoril o Sartru in o Simoni de Beauvoir..., tako bi mi sedaj Jože odgovarjal, zakaj vse to v naši družini, zakaj je potrebno redovno življenje, zakaj... Prepričana sem, da bi me s svojo razlago potolažil in zadovoljil.

A se nikjer več ne srečava, ne slučajno, ne če ga iščem ali čakam. Zato sem mu telefonirala v pisarno.

Opravičil se je:

„Oprosti, veš, sem tako zaposlen. Dela preveč, časa pa premalo.“

Janez ga je šel celo na stanovanje vabit. Vrnil se je ves iz sebe:

„Jože noče o nikomer ničesar slišati! Povrhu tega, veste, kam bo šel prihodnji teden? Ko sem ga povabil k nam na obisk, mi je povedal razlog, zakaj ne more priti. Prepričan sem, da se vam niti ne sanja ne. Pravi, da gre na duhovne vaje... Si predstavljate? Na duhovne vaje! In

to mi je povedal brez vsakršnega sramu, kot bi rekel 'nocoj grem pa plesat!' Sicer pa naj naredi, kakor ve in zna! Saj ne moreš z nikomer več resno računati! Zgledal je fant in pol, da bi bil vsak lahko vesel takšnega prijatelja. Ali ni bil res čudovit tip kot človek, kot značaj in za družbo? Potem se ti pa takole spremeni. Če bo začel hoditi na takšne vaje, ki nimajo nobenega smisla, potem ga sploh ne moremo šteti več med normalne ljudi. Škoda še kake besede o tem. Najbolje bi bilo, Olga, da bi posnemal tebe in odšel v samostan...“

Sedaj se je v meni še bolj zmračilo..., vse je ovito v črno gosto temo..., ne vidim nikamor naprej... Najprej Olga, sedaj pa še Jože. Sedaj bi jaz mogla reči prav tako kot Minka na maminem godovanju, da so vsi bolj duhovni, samo jaz sem tako posvetna. Moj Bog! Zakaj mora človek skozi toliko preizkušenj, preden se dokoplje do tajne jasnosti in življenjske trdnosti? Kako hitro se je v meni spet vse zavrtelo. Še pred nekaj dnevi tolikšna vera in jasnost, sedaj se mi pa zdi čudno, ko bo sestra vstopila v samostan. Saj vera se mi ne maje, ampak miru in luči mi ni dano uživati, razumete? Kako čudna skrivnost je človekova notranjost, spletena iz skrotovičenih vzlovov, ki se razvzplavajo pa spet zavzplajajo... Moj Bog, sprejmi me v svoje roke takšno, kakršna sem, da ne obupam sama nad seboj!

Olga je odšla v samostan.
Sama.

Ni hotela, da bi jo mama sprem-
ljala. Marko in Lenčka sta se ji
tudi ponudila. Pa je odklonila:

„Ne. Nikarte. Ni treba. Bo že
tako preveč žalostna pot. Vem, da
bi vi preveč trpeli, ko bi me gledali,
kako stopam v objem visokih in
temačnih samostanskih zidov. Sa-
ma hočem prenašati vso težo odpo-
vedi. Vam pa ni treba. Res se vam
zahvaljujem za pripravljenost!“

Olga je imela prav. Saj je bilo
že doma zadosti žalostno slovo. Saj
se ni kesala svoje odločitve, ampak
ločila se je za zmeraj od domače
hiše in družine. Razumete?

Mama je zelo korajžna. Vsaj mi
je nismo nikdar videli jokati zaradi
Olginega odhoda. Opazili pa smo,
da se je nekaj v njej zlomilo. Vča-
sih med pogovorom kar naenkrat
utihne, kot bi ji zmanjkalo glasu.
Ali pa zamahne z roko kot v prazno,
in potem ji omahne, kot brez moči...
Ko ji je Bog poklical enega njenih
otrok bliže k sebi, je bilo, kot bi ji
vzel del njenega lastnega življenja.
Pa je kljub temu vse to prenašala
čudovito vdano. Saj ni odrekala Bo-
gu pravice nad Olgo, ampak more
mati kaj, da ji ne bi bilo hudo, če se
otrok za vedno poslovi, kljub temu,
da sledi poklicu? Mati je naravno
povezana z otrokom in zato je na-
ravno, da jo ločitev boli. Kako sem
jaz čisto drugačna od mame. V no-
beno težjo preizkušnjo se ne morem
vdati. In ne morem mirno prenašati
trpljenja. Tudi če trpim samo v srcu,

se mi to nehote pokaže tudi v zuna-
njem vedenju.

Janez je kot poparjen rak. Ubogi
fant že nekaj dni od same žalosti
komaj kaj jé. Kako je bil navezan
na Olgo, se je šele sedaj pokazalo.

Minka je pa vedno ista nepobolj-
šljiva Minka. Botrico je prosila, da
ji kupi črno obleko z belimi čipkami
ob vratniku. Odkar je odšla Olga v
samostan, jo vsak dan trmasto in
izzivalno nosi oblečeno, kamorkoli
gre. Pravi, da za to, ker hoče vsemu
svetu pokazati, kako globoko žaluje
za rajno sestro, ki je **umrla svetu**.

Marko tudi čuti žalost zaradi Ol-
gine odsotnosti, a manj kot drugi.
Njemu se življenje smeje. Vse se
mu zdi ovito v bleščečo roza barvo.
Je že ves v pripravah na poroko z
Lenči. Se mislita poročiti pomladi.
Marko je prepričan, da bi mogel
vse, kar je na svetu kdaj bilo, je ali
bo, povzeti v eno samo besedo: **LEN-
ČKA**.

Obiskala nas je atova sorodnica,
teta Amalija. Z njo je prišel bled in
suh fant, čigar obraz je bil tako na
gosto posejan s spuščaji, da sem
imela občutek, kot bi mu dala ricinovo
olje, ko sem mu ponudila kozarec
oporta. Teta nam ga je predstavila
kot Adolfa Wagnerja, mladega in
navdušenega profesorja, in povedala,
da mu je krstna botra. Neznansko je
bila ponosna nanj. Da je nenavadno
nadarjen, je pripovedovala na dolgo
in široko. Jaz pa sem se obupno
dolgočasila ob njegovi kulturni raz-

gledanosti, ko me je skušal navduševati za važnost sueškega prekopa, potem za Picassa, za arhitektonsko vrednost nekega mormonskega templja v Kaliforniji v ZDA, potem za globinske vzroke študentovskih uporov s proforskega gledišča in podobno. Samo to vem, da sem bila tako zagledana v njegov na gosto poraščen obraz s spuščaji, da sem mu tjavdan brez smisla odgovarjala:

„Da... Seveda... Jasno... Se razume... Da, da, tako... Na ta način... Gotovo...“

Končno je verjetno obupal nad mano in se začel pogovarjati z Minko.

Takoj je začela s čudovito zavzetostjo poveličevati profesorski poklic, s takšno vnemo, da profesorju sploh do besede ni pustila. Sicer je za Minko značilno, da zna hitro prevzeti vodilno vlogo v pogovoru, če hoče in tudi če je s tem morda včasih malo brezobzirna, in kljub temu sem jo občudovala, kako se je hitro znašla in začela igrati vlogo navihane hinavke. Po njenem mnenju, tako je govorčila, je profesorjevo poslanstvo najlepše od vseh, kar si jih na svetu moremo misliti:

„Oblikovati mlade duše... Vzgajati v mladini duha, da bo voljan in odločen... Vtisniti v mlada srca neizbrisen pečat... Dajati jim močne smernice. Oboroževati jih za veliki boj, ki je življenje, itd., itd.“

Jaz sem jo gledala kakor omamljena. Le od kod jemlje tak besedni zaklad? Žlobudrala je brez prestan-

ka, kakor bi odprla zapornico velikega jeza. Besede so ji vrele iz ust kot močan, gost gorski slap. Toda v očeh so se ji od časa do časa zaiskrili svetli prebliski, kot bi mi hotela reči:

„Pozor! Ne vzemi vsake besede zares. Profesorja samo za nos vlečem!“

Wagner, o tem sem prepričana, ni niti slutil žarečih svetlikanj v Minkinih očeh, kaj šele njihovega zlobnega pomena. Kar požiral je nje-no besedičenje, kot bi pil osladkano mleko in z očmi je kar obvisel na Minkinih hinavskih ustih in maha-jočih rokah. Teta Amalija ga je morala trikrat poklicati, da jo je sploh slišal:

„Adolf, pozno je že... Adolf, me slišiš, kolektiv... Adolf, preveč zlorabljava gostoljubnost...“

Končno se mu je posrečilo, da se je izmotal iz čudnega zamaknjenja, kamor ga je speljala Minkina prebris-anost. Tako je bilo konec po svoje zanimivega obiska.

— — — — —

Danes popoldne me je Jože čakal, ko sem prihajala iz pisarne. Mislila sem, kako hudo mu bom očitala, ker se toliko časa ni nič oglasil in ker ga toliko časa ni bilo k nam na obisk. Bo že videl, sem si mislila. Ko sem pa spet mogla stati ob njem, sem bila pa tako srečna, da sem pozabila na vse očitke. Zginili so kot košček ledu v ognju.

(Bo še)

MLADINSKA BOSTA

Imela sem fanta

Dalj časa sem govorila s slovenskim fantom. Imela sva namen, da bi se poročila. Potem sva prijateljstvo prekinila. Nekaj zato, ker fant moralno ni bil ravno najbolj idealen in natančen. Sedaj se mislim poročiti z domačinom. Versko in moralno je dober, boljši kot prej Slovec. Ampak mene in starše zelo moti, celo skrbi, ker sva s sedanjim fantom različne narodnosti. Mi morete pomagati?

Pomagati ti morem le malo, ker končna odločitev bo tvoja in nihče je ne more izreči namesto tebe.

Vendar pomisli:

— je bil tvoj slovenski fant res skvarjen, ali si bila ti morda občutljivejša kot si danes? Dekletova trdnost v dobrem je tudi fantu velika opora, a trdnost mora biti sad ljubezni in razumevanja, ne le hladnega razuma, če hočemo, da je prepričljiva;

— tudi če je tvoja slaba skušnjava z enim slovenskim fantom res žalostno spričevalo fantu, si lahko prepričana, da je še vedno dovolj plemenitih slovenskih fantov, ki čutijo enako kot Ti;

— med slabim Slovencem in dobrim domačinom je lahka izbira.

Vendar mislim, da bi bila srečnejša z dobrim Slovencem kot s še tako dobrim fantom drugega rodu. Življenje je dolgo in črpala bosta iz vse družinske in narodne preteklosti, ko bosta ustvarjala temelje novi družini.

Odločitev ni lahka. Moli k Svetemu Duhu za razsvetljenje in pomoč!

Naj pustim cigarete

Cigarete so se mi skraja kar smilile, tako so jih povsod preganjali: da škodijo zdravju, da je škoda denarja zanje in podobno. Mislim, da sem prav iz upornosti začel kaditi. Čeprav tudi še danes ne verjamem, da bi moral vsak kadivec umreti za rakom ali zboleti na pljučih, čutim, da bi se pri mojih 19 letih res verjetno bolje počutil, če bi mavi kadil (doslej sem jih kakih 20 dnevno), imel bi večji apetit, bil bi bolj mirnih živcev, oči bi ne imel tako rdečih, itd., saj poznate. Ali se Vam zdi, da bi moral kajenje popolnoma pustiti?

Vedno več ljudi kajenje opušča. Večina iz zdravstvenih razlogov, nekateri pa, ker kajenje ni več znak moškosti ali upornosti. Nasprotno,

upornost trgovskim interesom bi bila ravno v odgovedi kajenju.

Opazil boš, da medtem ko pada število moških kadivcev, je vedno več deklet, ki imajo od čikov ožgane prste. Zdaj bi one rade bile moderne in moškim enake, pa so enakost pričele prakticirati z nepotrebno in kvarno razvado, ko jo moški že opuščajo. Čuden je ta svet, ali ne?

Ti pa le prenehaj kaditi in ti ne bo nikdar žal za to.

Družinski denar

Star sem 25 let. Že nekaj let sem zaposlen in dobivam normalno delavsko plačo. V družini nas je več bratov in sestrá. Rad bi Vas vprašal glede tega: ker se mislim čez kako leto poročiti, rabim precej denarja za zidavo hiše. Vem, da bi me bratje in sestre razumeli in radi oprostili od prispevka pri vzdrževanju doma. Ampak, ali sem sam pri sebi, iz pravičnosti ali iz ljubezni, še kljub dobri volji bratov, dolžan prispevati znaten delež za vzdrževanje staršev in mlajših bratov ter sester?

Lahko družina že živi brez tebe? Ne misli le na hišo, ampak tudi na tvoj zakon. Ko se poročiš, boš dolžan vzdrževati svojo lastno družino in dom tvojih staršev ne bo smel več računati s teboj.

Če se torej lahko poročiš, ne da bi s tem izpostavil starše, brate in sestre revščini — potem le korajžjo, in prični zidati novi domek. Če pa si še potreben — je tvoja dolžnost, da potrpiš, dokler si mlajši bratje

ne opomorejo in potem razdelite pomoč staršem med vsemi otroki.

Sam boš težko odločil o tem. Posvetuj se s starši, brati in sestrami ali pa s kakim prijateljem, ki pozna družino. Ne gre za žrtvovanje tvoje sreče, marveč le za izbiro pravega trenutka, da zaživiš novo življenje, potem ko si izpolnil svojo dolžnost do rodnega doma.

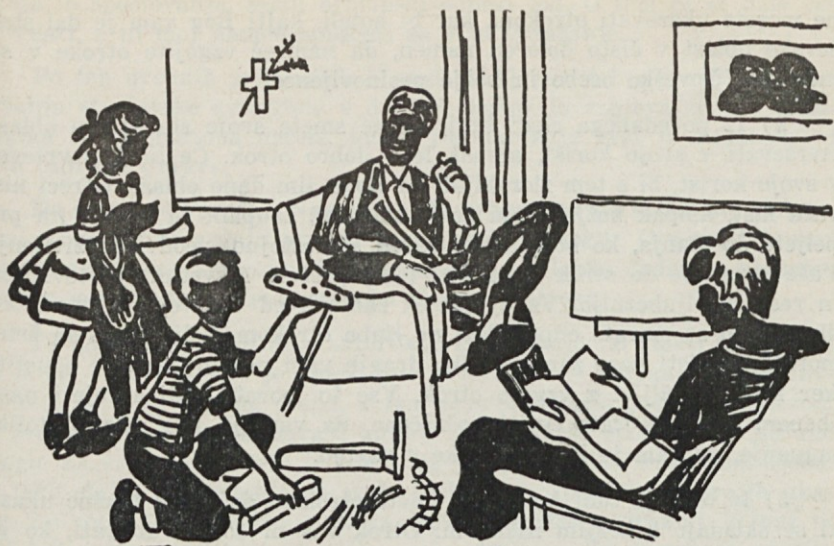
Zakaj sem trmast

Nočem se obtoževati kot pri spovedi. A ker moja napaka ni samo vsebina spovedi, ampak kaže tudi moj značaj, zato bi rad vprašal za nasvet glede tega: star sem 18 let, vem, da sem včasih trmast, zadirčen, odgovarjam in hočem imeti vedno zadnjo besedo. To se mi dogaja posebno doma, v družini. Ali se bo ta napaka sčasoma sama od sebe zmanjšala in zginila, ali pa je potrebno, da si prizadevam, da bi napako odpravil?

Seveda se moraš prizadevati, da napako odpraviš. Res pa je tudi, da boš z leti laže obvladal svojo voljo, ki je v veliki meri posledica razvojne dobe.

„Zakaj pa naj se trudim, če bo vse samo prešlo,“ boš rekel. Pa ni tako. Če se proti trmi ne boriš, se lahko zasidra v tvoj značaj in se za stalno naseli v njem.

Pomisli pa tudi na žalost, ki jo v teh nekaj letih povzročáš z zadirčnostjo in surovostjo staršem in vsem, ki te imajo radi, pa boš videl, da se splača boriti se z uporno naravo.

V DRUŽINI

AVTORITETA V DRUŽINI

*Opomba: Pod tem naslovom je imel dr. Kuko-
vica predavanje staršem v San Justu. Naprošen je
bil, da bi ga objavil v Duhovnem življenju, ker bi
morda še komu drugemu, ki ni bil na predavanju,
moglo koristiti. Predavanje objavljamo brez bistve-
nih sprememb. — Uredništvo.*

Najprej štiri uvodne pripombe:

1) Vi veste, da izhaja oblast staršev nad otroki — kot tudi sicer vsaka druga zakonita oblast — od Boga. „Ni oblasti — pravi sveti Pavel — razen od Boga.“ Bog je torej temelj in vir vse človeške oblasti. Vi ste torej kot starši le božji namestniki, ker vršite svojo oblast nad otroki ne v svojem, ampak v božjem imenu, kot božji pooblaščenca. Vaši ukazi otrokom morajo biti zatorej kot nek odmev božjega glasu. Tudi

ne morete ukazovati otrokom, kar bi hoteli, kajti Bog vam je dal starševsko oblast v čisto določen namen, da namreč vzgojite otroke v samostojne človeške osebe in božje posinovljence.

2) Iz povedanega sledi tudi, da ne smete svoje starševske oblasti izvrševati v svojo korist, ampak le v dobro otrok. Če bi jo izvrševali v svojo korist, bi s tem zlorabljali od Boga jim dano oblast. Otroci niso vaša last, ampak božja. Vam so le zaupani, zaupani za to, da jih pripeljete do stanja, ko bodo lahko začeli samostojno, neodvisno življenje. Vaše razmerje do otrok mora biti torej prežeto s svetim spoštovanjem in resnično ljubeznijo. Vzgoja otrok zahteva od vas velikih žrtev. Koliko rečem se morate odpovedati na ljubo otrokom, koliko dela in žrtev morate sprejeti nase zanje, koliko dragih vam načrtov morate opustiti, ker niso združljivi z vzgojo otrok. Vse to morate radi sprejeti nase, obenem pa se morate čutiti počaščene, da vam je Bog izkazal toliko zaupanje, da vam je izročil otroke v vzgojo.

3) Iz tega je tudi jasno, da smete otrokom dajati le takšne ukaze, ki se skladajo z božjim zakonom. Otrok vas ni dolžan ubogati, ko ga učite ali mu naročate storiti kaj, kar ni v skladu z moralnimi zakoni. Ta pripomba ni odveč. Ni tako npr., da starši naročijo svojemu otroku, naj ne pove resnico sosedu, v trgovini ali kje drugje. S tem starši ravnaajo proti svojemu poslanstvu; prestopajo svoje pooblastilo. V tem primeru velja tudi za otroka svetopisemska beseda, da je treba Boga bolj poslušati kot pa ljudi.

4) Danes doživljamo posebej ostro krizo avtoritete. In sicer na vseh področjih: na mednarodnem, narodno-političnem, družinskem in celo na verskem področju. Kdo je kriv te krize v družini? Otroci, starši, ukažujoči, podložniki? Verjetno je krivda na obeh, zlasti pa še na okolju, v katerem danes živimo. Sad okolja je, da so otroci večkrat neubogljivi, uporni, včasih naravnost neznosni, da ne prenesejo nobene starševske avtoritete več, da se ne uklonijo hišnemu redu. Imajo se za žrtve očetovskega avtoritarizma in njegove nekompetentnosti. Že v mladih letih kritizirajo svoje starše, imajo jih za zastarele, za nesposobne. Seveda kot kristjani vemo, da tega ni krivo samo okolje, ampak prirojene posledice izvirnega greha, ki pa jim slabo okolje še pomaga. Starši, ki se ob takšni upornosti svojih otrok čutijo negotove samih sebe, postanejo ali tirani svojih otrok ali pa se nasprotno odpovedo vsakemu izvrševanju oblasti nad svojimi otroki in pustijo, da delajo, kar hočejo. Taki starši si potem skušajo pomiriti svojo vest s tem, da „zapro“ otroka v kakšen zavod in mislijo, da so s tem zadostili svoji vzgojni nalogi. Posledica vsega tega je: napeto stanje v družini, pomanjkanje medsebojnega zau-

panja in spoštovanja, mrzli družinski odnosi ipd. O tem bi se dalo več povedati, a ni moj namen spuščati se v to vprašanje.

Po teh uvodnih pripombah bi rad nekaj povedal o pravilnem izvrševanju starševske avtoritete v družini, kakor jo zahteva zdrava pedagogika in pa moralna načela, kakor jih narekuje vest in nekatere od njih tudi uči Cerkev.

Ko so nekoč vprašali Napoleona, že pregnanca na otoku sv. Helene, kdaj mora začeti vzgoja otroka, je menda odgovoril: Dvajset let pred rojstvom in sicer z vzgojo njegove matere! Mi lahko dodamo: ne samo matere, ampak tudi očeta, saj oba vzgajata otroka.

Tu hočemo govoriti ne o avtoriteti, ki jo imajo vsi starši kot takšni od Boga — imenujemo jo objektivno avtoriteto — ampak o osebni avtoriteti, ki si jo pridobi oseba, v tem primeru starši s svojim zgledom in svojimi krepostmi in zaradi katere otrok starše spoštuje in jih rad uboga. Za vsako avtoriteto je želeli, da je njen nosilec krepostna oseba, da tako olajša spoštovanje do svoje osebe in pokorščino do svojih ukazov. To velja še v posebni meri za očeta in mater v družini, ki naj bi bolj kot z mrzlimi ukazi vzgajala svoje otroke — to se pravi, gradila v njih dobre navade in lastnosti — s svojim zgledom in krepostjo.

Težko bi bilo naštetii vse kreposti, ki naj bi jih imeli starši in vsak drug dober vzgojitelj. Med temi krepostmi gotovo zavzemajo odlično mesto npr. plemenitost, resnicoljubnost, veselje do dela, zvestoba do dolžnosti, spoštljivost, poštenost, potrpežljivost, smisel za žrtve. Vse te kreposti bom tu imel pred očmi, ko bom govoril o dobrem zgledu. Posebej pa nameravam govoriti o dveh lastnostih: o odločnosti in dobrotnosti. Tako predavanje razpade na tri dele: dober zgled kot vzgojni faktor, odločnost in dobrota.

(Bo še)

„Ali je rožni venec pri prvem obhajilu sploh še potreben?“ sprašujejo prvoobhajanje starši. „Ja,“ meni župnik, „če ga otroku danes ne daste, ga ne boste dali nikoli več, lepo bi pa bilo, če bi ga včasih tudi molili.“

To je rožni venec. Danes tako sporna molitev. A zakaj se pustimo zbegati zaničljivim geslom? Rožni venec je molitvena oblika miru, premišljevanja. Ni za vsakogar in ob vsakem času.

Družinska pošta

Srečno se zabavajte!

Še pred leti se nama je zdel pameten nasvet, ki sva ga brala nekje, da je prav, da gresta mož in žena včasih sama na kako zabavo, v kino, v gledališče ali kaj podobnega. Ko so bili otroci še manjši, sva jih zaupala vselej sorodnikom, sedaj pa že starejši pazijo na dom in na mlajše bratce. Kolikokrat nama je prav tak skupen izhod ublažil ali preprečil marsikako medsebojno nerazpoloženje, do katerega bi gotovo prišlo, če bi ostala še naprej in brez prestanka zaprta doma v tisoč majhnih nevšečnosti in vsakdanjih opravkov. Ob takih sprehodih v naravo, ali v kino, ali na skromno večerjo v restavraciji, včasih tudi ob obisku cerkve, kjer sva se poročila, ob takih sprehodih, pravim, sva se spet in spet srečavala drug z drugim, obujala spomine na srečna leta spoznavanja in zaljubljenosti ter z večjo ljubeznijo reševala družinske skrbi. Tudi drugim zakoncem to priporočava.

Hvala za prispevek! Tukaj je vsak komentar odveč in le Bog daj, da bi imela več posnemovalcev tako pri sprehodih kot pri pismih za DŽ. Srečno!

Za prihodnje zimske počitnice . . .

Vsaka šola nekaj stane. Tega sem se spomnila, ko so že minile letošnje zimske počitnice. Bo pa drugo leto boljše, sem si mislila. Zato sem se odločila, da bi vam napisala to svojo skrb. Rada bi vprašala za svet, kako bi se dalo prosti čas zimskih počitnic koristno porabiti za vzgojo otrok. Morda bo to zanimalo tudi druge starše. Sicer je v šole prostem času že nehote več družinskega življenja. A bojim se, da bi otrokom mineval čas samo med igranjem in praznim zapravljanjem časa. Za pomoč se vam zahvaljujem.

(Najprej skromen nasvet: preberite družinsko pošto zadnjih dveh let, pa boste morda našli kako misel o problemu počitnic, ki se očitno ponavlja.

Ne pozabite, da za otroka igranje ni zapravljanje časa, marveč sredstvo za telesni in duševni razvoj — torej potrebno delo. Seveda naj otrok ne pozabi, da je del družine, zato naj pomaga mami in očetu. Pospravljanje hiše, omar in predalov, urejanje vrta, pleskanje vrat, oken, vrtnih ograje, obrezovanje dreves, vse to je lahko delo in zabava.

Zvečer ali kadar gre dež, berite skupno, poskrbite pa tudi, da bodo otroci tudi sami slovensko brali.

Skupno branje svetega pisma ob večerih ni le molitev, niti le vaja za glasno branje, je lahko tudi priložnost za razgiban družinski razgovor, če razlagate ob njem otrokom ob nauku tudi razmere, v katerih so se svetopisemski dogodki vršili, pa manj znane besede, zemljepisna imena in povežete vse skupaj z opombami iz vašega lastnega vsakdanjega življenja. Bošče videli, kako bodo otroci kmalu pričeli sami spraševati — mor-da še več, kot boste znali odgovarjati. Pa tudi v tem primeru se ne ustavite, skupaj ugibajte, kje bi našli odgovor, iščite resnice in ne bojte se priznati, da morate tudi sami včasih pobrskati po knjigah.

Kdo naj vse to dela? Če je mogoče oče, a mati naj bo prisotna, skrbi naj, da bo razgovor sproščen.

Ob nedeljah bi bilo primerno, da se odločite za krajši družinski izlet. Pa na skupnost ne pozabite, otroci naj se poigrajo z vrstniki bližnjih slovenskih družin. Da bo slovenska beseda lažje tekla, jih naučite kake igre — pa tudi vi se lahko poigrate z njimi, saj ne bo škodilo, če se oba z možem kdaj zapodita za žogo — otrokom in sebi v veselje.

Za našo kri me skrbi

Vem, da se težavi narodno mešanih zakonov ne bo mogoče v nedogled izogibati. Doma v Sloveniji tega vprašanja ne bi bilo. Ali pa ni za nas tudi v tem prokletstvo in nesreča komunizma za slovenski narod? Tudi slutim, da bo v prihodnjih letih mešanih zakonov vedno več. Načelno

smo proti vsakršnemu rasizmu in spoštujemo vse narodnosti. Toda ko je človek postavljen pred dejstvo, da se hoče lastna hčerka ali sin poročiti s fantom oz. dekletom druge narodnosti, takrat pa tega dejsva ne morem preboleti. Hočem, da bi bil otrok srečen, a obenem sem preveč Slovenec, da bi mogel kar tako sprejeti mešan zakon in gledati, kako se zgublja slovenska kri. Razumete? Starši vam bomo hvaležni za vsako besedo, ki nam bo pomagala razumeti in prenašati to trpljenje. Vem, da je odgovor težak, a tudi vprašanje je za starše težko, ker jih zadene v bistvu. Hvala lepa!

Razumem vas in bojim se, da vam ne bom mogel rešiti problema, ki ga pravilno zastavljate. Vendar ni vse črno. Ni nujno, da vi izgubite otroke, z zakonom utegnete tudi pridobiti sebi in narodu svežih sil. Ljubezna dela čudeže, tudi vaša.

Pazimo tudi, da nam „neizogibnost“ mešanih zakonov ne bo zastrla oči in da ne bomo videli, da je vedno bolj uravnovešeno število slovenskih fantov in deklet. Res je bilo včasih fantov premalo, danes pa te težave skoraj ni. Žalostno je le, da so včasih naši fantje in dekleta slabše moralno in versko vzgojeni od prenekaterega domačina. A to so, hvala Bogu, izjeme, čeprav tudi te izjeme povzročajo mnogo razočaranj. Zato naj starši pazijo, da se družina s svojimi slovenskimi vrstniki, a le tistimi, ki so po srcu dobri in nepokvarjeni.

Ni dovolj, da je mladina sloven-

skega rodu. Svojemu rodu je človek lahko v ponos ali v sramoto. Toda ni razloga za malodušje, le previdnost je na mestu. Večina slovenske mladine je poštena, naša skrb bodi le, da se ti najdejo med seboj in da ne pridejo pod razdiralni vpliv — skvarjene manjšine, katero je treba izločiti iz naše srede, četudi je slovenskega rodu.

Razgovor z očetom

Kako težko mi je bilo začeti razgovor z doraščajočimi sinovi in hčerkami. Malo zato, ker sem mislil, da to ni posel za moške, malo pa zato, ker se mi je zdelo, da je to samo zgubljanje časa. Sedaj vidim, da bi otrokom in sebi prihranili marsikatero trpljenje, če bi se z njimi bolj pogosto in resno pogovarjali. Med štirimi očmi ali skupaj, kakor je pač bolj primerno. Ne samo o šoli in o vsakdanjih malenkostih. Še bolj vreden je pogovor o njihovi bodočnosti, o poroki, o poklicu, o srčni in načelni usmerjenosti, itd. Prepričan sem, da bi si s takimi razgovori neprisiljeno navezovali otroke nase in jim mogli dajati svojo preteklost, prepričanje, mišljenje, svoje življenje celo. Kaj pravite?

Tako prav ste napisali, da ne bi bil potreben noben odgovor, le želja, da bi čimveč očetov posnemalo vaš zgled.

Pa mi žilica le ne da miru in bi rad poudaril nekaj misli:

1) razgovor z otroki je očetova

naloga, še tako dobra mati ga ne more popolnoma nadomestiti;

2) ni dovolj en razgovor; spremeniti se mora v navado, da se ustvari med otroki in očetom most zaupanja;

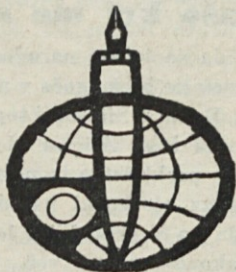
3) ne pričakujte, da se vam bodo otroci odprli ob prvem razgovoru. Pričnite vi s pripovedovanjem, in led bo počasi prebit;

4) vsa družina naj sedi okrog vas, in ne ustrašite se nobene teme, ki jo otroci privlečejo na dan. Ne izogibajte se odgovorom, ki se Vam zde težki. Če ima otrok pogum vprašati — ga imejte vi tudi za odgovor;

5) otrokom je nerodno govoriti o svojih sentimentalnih ali spolnih problemih le, če opazijo, da je starše sram. Govorite odkrito in pošteno, pa bo otrokom in vam lažje;

6) razgovor naj bi bil del družinskega tedenskega programa. (Primerjajte nasvet o skupnem branju sv. pisma v Družinski pošti te številke).

Še enkrat, hvala za zdrave misli!

Ribičeve sandale

Z avtorjevim dovoljenjem

Odvrgel si je srajco in se pripravil, da se bo pognal v vodo. Jean Télémond je opazil posledice udarcev z biči na njegovem hrbtu in sram ga je bilo lastne bojazljivosti.

Dva dneva za tem je sel iz Washingtona oddal papežu zasebno pismo predsednika Združenih držav.

„Z živim zanimanjem sem bral Vaše pismo in tudi prepisa obeh pisem ministrskega predsednika Sovjetske zveze, ki mi ju je izročil kardinal Carlin. Strinjam se, da je potrebno vso zadevo obdržati v največji tajnosti.

Dovolite mi najprej reči, da se Vam globoko zahvaljujem za podatke o Vašem osebnem odnosu do Kameneva in za mnenje Vaše Svetosti glede značaja in namenov ministrskega predsednika. Tudi me je presenetlo odkrito neodobravanje kardinala Carlina. Vem, da ne bi takó odkrito govoril brez Vašega dovoljenja in to me nagiba, da bom enako odkrit z Vami.

Moram reči, da zelo dvomim v vrednost zasebnih razgovorov na tej vršini. Na drugi strani bi mi

Morris West — Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

pa bilo prav, da bi se nadaljevali, dokler obstoja najmanjše upanje, da bomo lahko preprečili usodno krizo, ki se zdi neizbežna v prihodnjih šestih mesecih ali v enem letu. Zajeti smo v deroči tok zgodovine. Lahko ga prekoračimo, ne moremo pa spremeniti smeri drveči vodi. Edino, kar bi utegnilo slednje doseči, bi bilo dejanje tolikšnega značaja in tveganosti, da nihče izmed nas ne bi smel imeti pooblastila, da bi ga izvršil.

Tako na primer ne morem prepuščati moje deželo usodi enostranske razorožitve. Ne morem prenehati z našimi zahtevami o združenju obeh Nemčij. Silno radi bi zapustili Quemoy in Matsu, a jih ne moremo predati zaradi ugleda in vpliva v vsej južnozahodni Aziji. Razumem, da se Kamenev boji Kitajcev, a ne morem pustiti na cedilu zavezništva, ki obvlada ves organiziran komunistični blok od Vzhodne Nemčije do Kurilov, čeprav je morda to zavezništvo za vas neprijetno in nevarno.

Največ, kar moremo upati, je, da bo položaj ostal še naprej prožen in nudil možnosti razgovorov in zaodovinskega razvoja. Na vsak način se moramo izogniti odkritemu spopadu, ki bo nujno vodil v katastrofalno atomsko vojno.

Če utegne zasebno dopisovanje s Kamenevom koristiti, potem sem voljan tvegati in zahvaljujoč se Vam sprejemam Vaše posredovanje. Sporočite Kamenevu moje mnenje in povejte mu tudi vsebino tegale pisma. Kamenev ve, da ne

morem ukrepati na lastno pest, kakor tudi on ne more. Oba živiva v senci iste nevarnosti.

Nisem pripadnik vere Vaše Svetosti, a priporočam se Vašim molitvam in tudi molitvam vsega krščanstva. Na naših ramenih leži usoda sveta in če Bog ne bo pomagal, bomo nezibezno padli pod težo bremena.“

Ko je Ciril pismo prebral, se je oddahnil. Ni bilo več, kot je pričakoval, pa tudi ne manj. Viharni oblaki so se še vedno grozeče zbirali nad svetom, a med njimi je že nastajala drobna odprtina, skozi katero si mogel uginiti sonce, ki je za njimi bliščalo. Stvar je bila sedaj samo razširiti to odprtino in napež se je vprašal, na kakšen način bi lahko najbolj uspešno tem namenom pomagal.

O eni stvari je bil gotov: napačna bi bila, če bi si Vatikan nadel vlogo posrednika, ki bi predlagal osnove dogovora. Tudi Cerkev je na svojih ramenih nosila breme zgodovine. Politično govoreč se ga je bala: na ista bojazen je bila tudi kajipot njene naloge: znova potrditi načela, ne pa načine, človeške družbe, če hoče obstati, se sama sebe urediti po smernicah načrta, ki ga je dal Bog. Cerkev mora biti učiteljica, ne pa priglasilka sporazumov. Njena vloga ni bila v vladanju ljudi, kar se zemeljskih stvari tiče, ampak v njih vzgoji, da si bodo znali vladati v smislu načela naravnega prava. Morala je sprejeti dejstvo, da bo končni rezultat, če je sploh mo-

goče bilo govoriti brez cinizma o koncu, moralo biti vedno neko približanje, samo neko obdobje v razvojni rasti.

Ta misel ga je spet zanesla na vrt Castel Gandolfa.

„Vi sedite tukajle, moj dragi Jean, pišete o svojih videnjih sveta, ki se sam sebe izpopolnjuje, jaz pa postajam neke vrste nameščenelec telefonske centrale, ki posreduje razgovore med dvema človekoma, od katerih nas lahko tako eden kot drugi zdrobita v prah s pritiskom na gumb samó... To je lepa zadeva! V vašem znanju je morda tudi navodilo, kako bi to zadevo rešili? Kaj bi vi storili na mojem mestu?“

„Molil bi,“ je z malce hudobnim nasmeškom odvrnil Jean Télémond.

„To delam, Jean,... ves dan, da bom dovolj jasno povedal. A molitev ne zadošča, tudi ukreniti moram nekaj. Preden ste vi prišli

semkaj, ste bili raziskovavec. Pa mi povejte zdaj, kakšen naj bi bil moj prihodnji korak?“

„Zdi se mi, da je v položaju, kakršen je sedaj, bolj primerno sede čakati na ugoden trenutek, ne pa podvzemanj korakov.“

„In to se vam zdi dovolj?“

„Če zajamem malo širši pogled, bi dejal, da ne. Mislim, da je Cerkev izgubila podnet, ki ji pripada v današnjem svetu.“

„Tudi jaz tako mislim. In všeč bi mi bilo, če bi mogel upati, da si ga bomo v času mojega papeževanja spet nekaj prisvojili. Ali mi lahko poveste kakšne napotke v tej smeri?“

„Nekatere, da,“ je odločno dejal Télémond. „Vse življenje sem bil romar. In ena prvih nalog slehernega romarja je, da se namreč vživi v kraj in čas, v katerih mu je dano bivati. Mora jesti, česar ni poznal, ne sme zardevati med ljud-

Oče Telemond
in
papež Ciril
v filmu
Ribičeve sandale

mi, ki zasebnosti ne poznajo, in iskati dobro, ki oplaja najbolj preproste in neoglajene skupnosti. Slehernik, vsaka družba mora govoriti z drugimi na svetu. In ni mogoče vedno govoriti samo odklonilno ali pa oporekovalno.“

„Menite, da smo mi takó ravнали?“

„Ne vedno, Vaša Svetost, a zadnje čase smo vse preveč pogostoma. Če pravim smo, mislim s tem vso Cerkev, vernike in duhovnike. Skrivali smo luč vere, namesto da bi jo dvignili v svetilnik svetu.“

„Nadaljujte. Jean, in razložite mi, kako bi jo vi dvignili.“

„Današnji svet je množinski, Svetost. Moremo si le želeči, da bi bil eden v veri, upanju in ljubezni. V resnici pa ni. Je mnogo upanj in še več različnih zvrsti ljubezni. A to je svet, v katerem živimo. Če hočemo sodelovati pri božji vlogi dogajanj, potem moramo najprej govoriti besede, ki jih vsi razumejo. Pravica, na primer. Besedo razumemo... Ko pa severnoameriški črnici iščejo pravico in polno državljanstvo, smo mi tisti, ki jih vodimo? Ali smo tisti, ki jih z največjo silo podpiramo v njih upravičenih zahtevah? Dobro veste, da nismo. V Avstraliji je prepovedano vseljevanje ljudi drugih barv kože. Mnogo Avstralcev misli, da je takšno stališče žalitev človeškega dostojanstva. Ali podpiramo njihove pritožbe? Po arhivih sodišč je dokazano, da ne. Načelno sicer da, a v dejanjih ne. Trdimo, da ima kitajski kuli pravico do

dela in življenjskega obstoja, a ga nismo mi pripeljali do teh ciljev. To so opravili ljudje Velikega Pohoda. Če odklanjamo ceno, določeno skodelici riža, potem smo mi prav tako krivi kot oni... Če hočemo ponovno sodelovati v človeškem razgovoru, potem moramo poiskati katero koli možno področje sporazumevanja, tako neka, kakor Vaša Svetost ravna s Kamenevom: področje človeškega bratstva in upravičenih upov vsega človeštva. Velikokrat sem že pomislil na tisti prizor v evangeliju, ko je Kristus dvignil kovnec in pribil: „Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega.“ Kateremu cesarju? Ste že kdaj pomislili na to?... Zločinca, prešuštniku, pederastu? Kristus ni prepovedal razgovor s takim človekom. Nasprotno, povedal je to kot neko dolžnost.“

„Vse, kar ste povedali, Jean, ni odločitev samo enega človeka. Je odločitev vse Cerkve: papeža, duhovnikov in petsto milijonov vernikov.“

„Tako je, Svetost, a kaj se je zgodilo? Verniki so neodločni, ker jim manjka jasna beseda in močno vodstvo. Bolje kot mi razumejo, kje je nevarnost. Nas brani organizacija. Oni se lahko zavijejo samo v božji plašč varstva. Dan za dnem se love z vsemi človeškimi težavami: z rojstvom, s starostjo, s smrtjo in ljubezenskim združenjem... A če ne slišijo trobent in ne vidijo visoko nad seboj križa križanega,“ prekinil je in zlezl

sam vase, „oprostite, Svetost, vse preveč sem začel tarnati.“

„Nasprotno, Jean, prav koristen je bil razgovor. In vesel sem, da ste z menoj na počitnicah.“

V tistem trenutku se je približal služabnik, ki je postregel s kavo in ledeno mrzlo vodo, obenem pa oddal pismo, ki so ga nekaj minut prej sprejeli ob vrtnih vratih. Ciril ga je odprl in prebral kratko in strogo uradno pisanje: „Sem človek, ki goji sončnice. Rad bi vas obiskal jutri ob pol enajstih dopoldne.“ Podpis: Georg Wilhelm Forster.

Forster je bil v marsikaterem pogledu čudna pojava. Zunanji izraz je bil podoba Bavarca, ki mu je obleko izdelal italijanski krojač. Imel je težke nemške čevlje in debela očala, obleka pa in srajca in kravata so bile priznane znamke; na roki se mu je svetil pečatni prstan v velikosti lešnika. Kretnje so bile neizrazne, morda malo ironične, kakor da bi se norčeval sam iz sebe ali iz tistega, kar je predstavljal. Kljub nemškemu priimku je govoril ruščino z georgijskim naglasom.

Ko ga je Ciril sprejel v svoji pisarni, je pripognil koleno in poljubil papeški prstan; potem se je trdno vzravnan vsedel na stol in prestavljal slamnik na kolenih kakor mlad uradnik iščoč službo. Tudi prve besede so bile začudenje.

„Mislim, da je Vaša Svetost sprejela Robertovo pismo.“

Ciril je živahno dvignil oči in

opazil droben smehlaj v sogovornikovih ustnicah.

„Nobenih skrivnosti ni, Svetost. Samo čas je treba znati računati in v mojem delu je čas zelo važen. Zvedel sem, kdaj je Kamenevo pismo prišlo v Vatikan, kdaj se je kardinal Carlin vrnil v New York. Povedali so mi dan in trajanje njegovega obiska pri Robertu. Od tistega trenutka naprej je bilo enostavno sklepati, kdaj bo Robertovo pismo dospelo v Castel Gandolfo.“

Zdaj se je Ciril nasmehnil, pri kimal z glavo in dejal:

„Ali živite v Rimu?“

„Imam stanovanje, a kakor si lahko mislite, veliko potujem. Kar precej je oprava s trgovino s sončičnimi semeni.“

„Lahko si mislim.“

„Ali smem prebrati Robertovo pismo?“

„Se razume.“

Ciril mu je dal pismo prek pisalne mize, Forster pa ga je pazljivo bral in potem vrnil.

„Lahko vam dam prepis, če le hočete,“ je dejal Ciril. „Kakor vidite, predsednik ni proti temu, da bi Kamenev pismo bral.“

„Ne bom rabil prepisa. K sreči imam fotografski spomin, kar v mojem poklicu pomeni zaklad. Kameneva bom videl čez teden dni. Izročil mu bom točen prepis pisma in poročilo o razgovoru z vami.“

„Ali vam sploh dovolijo govoriti s Kamenevom?“

„Do neke mere, da.“

Na veliko Cirilovo začudenje je Forster začel navajati odlomek iz drugega pisma Kameneva: „...Vsake toliko časa boste pa prejeli prošnjo za zasebno avdienco... Georg Wilhelm Forster se piše. Z njim lahko govorite odkrito, a ne oddajte nobene zapisane stvari. Če Vam bo pa uspelo vzpostaviti stik s predsednikom Združenih držav, ga v razgovorih omenjajte kot Roberta. Res smešno je, da se moramo v razgovorih o obstoju človeštva zatekati k takó otroškim domislicam.“

Ciril se je iz srca nasmejal. „Neverjetno! Sicer pa, če vi veste, o kom govorimo, zakaj moramo potem predsednika imenovati kot Roberta?“

Georg Wilhelm Forster je z zadovoljstvom pojasnil. „Lahko bi označili ta način kot mnemotehnično domisljico. Nihče se ne more izogniti možnosti govorjenja v spanju ali spodrsaljaja pri zasliševanjih... Takó se moramo pač navaditi na takšno prikrito govorjenje, ki je sila uspešno, povedano med drugim. Doslej me še niso zgrabili.“

„Upam, da vas tudi to pot ne bodo.“

„Tudi jaz, Svetost. Tale izmenjava pisem utegne imeti kar dolge posledice.“

„Rad bi jih poznal že v naprej.“

„Robert jih je v svojem pismu že navedel.“

Spet je navajal:

„Edino, kar bi utegnilo slednje doseči, bi bilo dejanje tolikšnega

značaja in tveganosti, da nihče izmed nas ne bi smel imeti pooblastila, da bi ga izvršil.“

„Predlog sam sebi nasprotuje,“ je Ciril skromno dejal. „Tako Kamenev kakor predsednik... oprostite, kakor Robert poudarjata nujnost takšnega dejanja, a hkrati oba trdita, da ga bosta onadva izvedla.“

„Morda pa iščeta tretjega človeka?“

„Koga neki?“

„Vas.“

„Če bi to mogel obljubiti, bi bil, verjemite mi, najbolj srečen človek na svetu. A spomniti se moram, kar je nekoč rekel naš rojak Stalin: ‚Koliko divizij pa ima papež?‘“

„Divizije niso vprašanje, Svetost, in vi to dobro veste. Bistvo je v postavki vpliva in moralne moči. Kamenev misli, da jo vi že imate ali pa da jo boste dobili,“ nasmešnil se je in dodal kot nekaj svojega: „Kolikor vem, bi dejal, da je osebnost Vaše Svetosti v svetu močnejša, kot si vi mislite.“

Ciril je nekaj časa premišljeval, pa odločno dejal: „Rad bi, da bi me razumeli, prijatelj. Točno ponovite Kamenevu, kakor sem že sporočil na drugo stran Atlantika: vem, kako drobno upanje obstoja v mir. Pripravljen sem storiti, kar bo moralno prav in človeško mogoče, da mir ohranimo, ne bom pa dovolil, da bi se moja malenkost ali pa Cerkev izrabilo kot orodje v

korist ene ali druge strani. Ste me razumeli?"

„Popolnoma. Čakal sem, da bi Vaša Svetost podala svoje mnenje. Ali vas smem nekaj vprašati?"

„Kar dajte.“

„Če bi bilo mogoče in tudi primerno, ali bi se Vaša Svetost odločila za kak drug kraj, ne pa Rim? Ali bi bili pripravljene uporabljati kakšno drugo zvezo, ne pa vatikanski radio in prižnice po katedralnih cerkvah?"

„Kateri kraj?"

„Jaz ga ne smem izbrati. Moj predlog je bil splošnega značaja.“

„Potem vam bom tudi tako odgovoril: če bom lahko svobodno govoril in bodo moje besede pošteno zapisane ponovljene, bom šel kamor koli in storil kar koli, da bo svet svobodneje zadihal, pa čeprav samo za malo časa.“

„Poročal bom o teh vaših besedah, Svetost. Z veseljem jih bom ponovil. Je pa še neka majhna zadeva, ki jo moram urediti. Če me spomin ne vara, ima vaš komornik seznam oseb, ki jim je avdienca takoj odobrena. Rad bi, da bi me v tisti seznam vključili.“

„To je že narejeno. Vsak trenutek vas bom z veseljem sprejel... Sicer imam pa tudi jaz neko sporočilo Kamenevu: Predvsem mu povejte, da se ne pogajam, da ga nič ne prosim, da pa tudi ne postavljam nobenih pogojev pri tem svobodnem pretakanju razgo-

vorov preko moje malenkosti. Zavedam se stvarnosti. Vem, do kam segajo meje, v katerih je vtesnjen Kamenev v svojem mnenju in v sistemu, katerega podanik je, kakor sem jaz podanik svojega. In če sem že to dejal, naj s svoje strani povem še tole: moje ljudstvo trpi na Madžarskem in Poljskem, v Vzhodni Nemčiji in baltiških deželah: Kar more torej storiti, da bi olajšal njegovo breme, pa čeprav je še tako malo, bom smatral kot osebno uslugo in s hvaležnostjo se ga bom spominjal v molitvah.“

„Povedal mu bom,“ je dejal Forster. „Smem sedaj oditi?"

„Pojdite, z Bogom,“ je odvrnil papež Ciril.

Spremil je čudnega možička do vrtnega ograja in sledil z očmi avtomobilu, ki ga je popeljal bliščečemu in sovražnemu svetu nasproti.

(Bo še)

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi bile redovniške družbe žive priče prave popolnosti s pristnim življenjem po evangeljskih svetih.

Misijonski: da bi vztrajali v veri vsi tisti, ki so zaradi Kristusa preganjani.

Svetovne novice

Katoličani so socialno najbolj čuteči

Luteransko statistično središče na čikaški univerzi (ZDA) je ugotovilo, da se katoličani od vseh verskih skupin v ZDA najbolj zanimajo za rešitev socialnih problemov in največ darujejo v ta namen. 48,5% odgovorov daje katoličanom prvo mesto, slede jim baptisti in nato metodisti.

Oltar na slonovih kočnikih

V škofiji Dangu-Doruma, v afriškem Kongu, so sezidali novo stolnico. Zgrajena je bila brez tuje pomoči, v duhu domače umetnosti in z domačimi prvinami. Pod tem vidikom vzbuja pozornost tabernakelj, izdolben iz debla posebnega drevesa in okrašen z domačo ornamentiko, ter oltarna miza, ki stoji na štirih slonovih kočnikih.

Sv. pismo za vojake

Egipčansko vojaško ministrstvo je naročilo Biblični družbi v Egiptu 40.000 izvodov sv. pisma nove zaveze in jih nato razdelilo med vojake. Lansko leto je isto ministrstvo naročilo in razdelilo med vojaki 35.000 izvodov nove zaveze.

391 kandidatov za diakone

V čikaški škofiji (ZDA) se pripravlja največje število mož, 151, za prejem rednega diakonata. V vseh Združenih državah Severne Amerike pa se v 15 središčih pripravlja skupaj s čikaškimi 391 mož za redno službo diakonov.

Padec poklicev v Italiji

V zadnjih dvajsetih letih je število duhovniških poklicev v Italiji padlo za 29%. Izjema je le Sardinija, kjer se je število zvišalo za 7%.

Pravice gledavcev

„L'Osservatore Romano“ je pred začetkom italijanskega državnega zborovanja o vprašanju cenzure v sredstvih obveščanja zahteval, da cenzura v kinu, v TV, v radiu in v gledališču ostane še naprej. Prevladujoče mnenje v pripravah zborovanja je bilo, da bi v Italiji odpravili moralno cenzuro v sredstvih obveščanja. „L'Osservatore Romano“ ne samo zahteva, da cenzura ostane, ampak obenem predlaga, da morajo biti člani razsodišča ne samo igralci, kritiki in producenti javnih predstav, ampak tudi zastopniki gledavcev, saj so vendar le-te predstave namenjene.

Uradni jezik v Keniji

Po zgledu Tanzanije, je sedaj Kenija druga afriška država, ki je vpeljala „swahili“ kot svoj uradni jezik. Vse leto 1971 so posvetili „akciji swahili“, za uvedbo jezika v javno življenje in v sredstva obveščanja ter v šolo.

Jud, profesor v Rimu

David Neiman, newyorški Jud (49 let), je tretji nekatoliški profesor na papeški univerzi Gregoriani v Rimu: Doslej je bil Neiman profesor za judovsko bogoslovje in za staro zavezo na jezuitski univerzi v Bostonu (ZDA). Druga dva nekatoliška profesorja na Gregoriani sta protestanta: Robert Nelson (metodist) in Dale Moody (baptist).

Krščanska pomlad na Japonskem

Med vzgojnimi načrti sedanje japonske vlade je posebno razveseljiv tisti, ki je posvečen duhovni obnovi japonskega naroda. Vlada se zaveda, da je Japonska tehnično in vzgojno po vojni zelo napredovala, istočasno pa zaostala duhovno in moralno. Zato želi odpraviti vsakršno versko razlikovanje in posebej pospeševati širjenje krščanskih verstev. Doslej je bilo na Japonskem 1,069.576 kristjanov: 700.002 protestantov, 345.074 katoličanov in 24.500 pravoslavnikov.

18 let čakanja

Letos je bil v Rimu posvečen za duhovnika neki slovaški bogoslovec, ki bi moral končati bogoslovje že pred 18 leti. Leta 1950 so ga komunisti skupaj z drugimi bogoslovci obsodili na 18 let prisilnega dela. Po odsluženju „kazni“ je leta 1968 nadaljeval s študijem in letos prejel res zasluženost mašniško posvečenje.

Misijonski dar Španije

Lansko leto so v Španiji zbrali za misijone 120 milijonov novih argentinskih pesov.

Nemški rekord

Nemški katoličani so lansko leto dosegli misijonski rekord. Poleg drugih nabirk v pomoč Latinski Ameriki in drugim državam so samo za misijone zbrali 450 milijonov novih argentinskih pesov, kar presega za več milijonov prejšnje nabirke.

V veliki dvorani je bilo nato skupno kosilo. Popoldanski program se je pričel s pozdravom, ki ga je v imenu organizatorjev izrekel vsem navzočim Lojze Rezelj, ki je potem tudi napovedoval posamezne točke sporeda.

Msgr. Orehar je v svojem govoru napovedal gradnjo nove kapele Marije Pomagaj, ki naj bo spomenik naše hvaležnosti Bogu in prošnja za blagoslov nam in našim rodovom v prihodnosti, obenem pa tudi spomenik našim žrtvam, ki nimajo v domovini niti poznanih grobov, nam vsem pa naj bo stalen klic k zvestobi in stanovitnosti.

Nato so bile pevske in glasbene točke in šaljivi prizori. Mladike iz Castelarja so pod vodstvom ge. Anke Gaser zapele Njega ni, Oglar, Da bi jaz znala in Lastovkam. Zorka in Janez Gris sta zapela Tri planike, Stari mlin, Rezka in Mojo deželo. Otroci Jegličeve šole, ki jo vodi ga. Marjana Batagelj, so pa na glasbila zaigrali 3 narodne: Ob bistrem potoku, Moj očka ima konjička dva in Jager pa jaga.

Adrogejski gojenci so izvedli več šaljivih prizorov. Kot zadnja točka programa pa je bila odrska slika Sosedje, ki jo je spisal in režiral Marjan Willenpart. Ob prigrizku in pijāči ter nrja+eljskem pogovoru so ostali rojaki do poznega večera.

Občni zbor zavetišča

Na 2. rednem občnem zboru Društva za slovensko zavetišče dr. Gregorija Rožmana je bil izvoljen na-

Žegnanje v Slovenski hiši

Na prvo nedeljo v juliju je bila proslava obletnice blagoslovitve osrednje Slovenske hiše v Buenos Airesu. Ob 11. uri je delegat slovdušnih pastirjev v Argentini, msgr. Anton Orehar, daroval sv. mašo za pok. škofa Rožmana in za vse žive in umrle dobrotnike in sodelavce Slovenske hiše.

slednji odbor: predsednik Matevž Počonik, podpredsednik Ivan Ahlin, odbornika Ivan Makovec in Stane Mustar, namestniki Ivan Kožar, rev. Jože Guštin, Pavle Novak, Janez Janežič in Božo šušteršič, namestnik tajnika prof. Vinko Logar, namestnik blagajnika Leopold Lah in odbornik Jože Grabnar. Predsednik je izrazil željo in upanje, da bi že letos začeli z gradnjo.

G. Jože Košiček — zlatomašnik

V soboto, 24. julija, je minilo 50 let, odkar je imel g. Jože Košiček novo mašo v rojstni fari, v Žužemberku na Dolenjskem. V duhovnika je bil posvečen 2 tedna prej.

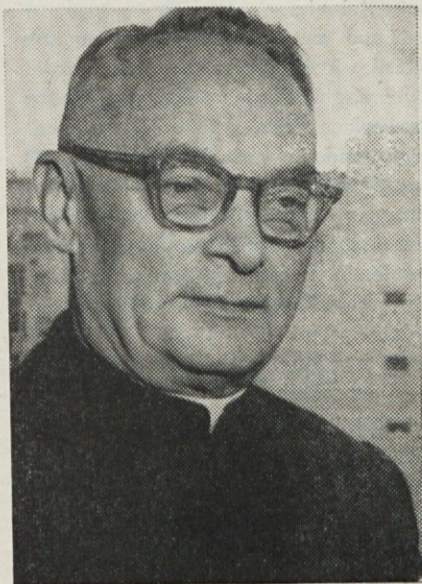
V ljubljansko bogoslovje je vstopil l. 1918 po treh letih vojaške službe med prvo svetovno vojno in bil posvečen l. 1921. Kot kaplan je bil nameščen najprej v Cerknici, nato pa na Jesenicah. V obeh krajih je deloval tudi v prosvetnem, združenem in političnem življenju. L. 1928 je prevzel glavno tajništvo Slovenske ljudske stranke v Ljubljani, kjer se je izkazal kot odličen organizator. Ko je bila februarja 1929 stranka razpuščena, je odšel za kaplana v Kranj.

L. 1930 je postal urednik Domo-ljuba. Postal je tudi šef propagandnega oddelka Katoliškega tiskovnega društva in dvignil naklado listov. Dnevnik Slovenec je od 10 tisoč naročnikov zvišal število naklade na 60 tisoč. L. 1937 je bil imenovan za generalnega ravnatelja vseh podjetij Jugoslovanske tiskarne. Med vojno

je deloval v podtalnem gibanju proti okupatorjem in pomagal beguncem.

Maja 1945 se je umaknil pred komunisti iz domovine in preživel begunska leta v Italiji. V Argentino je prišel l. 1947 ter se povezal v delu z g. Janezom Hladnikom. Februarja 1948 je odšel s slovenskim bogoslovjem v San Luis, vendar se je vrnil že l. 1949 v Buenos Aires in prevzel službo hišnega duhovnika v veliki bolnišnici Fernández, ki ima 700 postelj. — G. Košiček obišče vsak dan vse bolnike in jim pomaga s tolažilno besedo in vzpodbudno mislijo ter premnoge pripravi na srečanje z Bogom.

Ob nedeljah pomaga g. Košiček tudi v bližnji župni cerkvi sv. Tarcizija, kjer ima 2 maši in pridigi. Tudi mnogi slovenski rojaki iz Bue-

nos Airesa iščejo v boleznih pomoči v bolnišnici Fernández, kjer se g. Košiček zanje s srcem zavzame in jim nudi pomoč in tolažbo.

Zlatomašnik je odklonil zunanje zlatomašniško slavlje in je maševal svojo zlato mašo v bolniški kapeli. Kapelo so napolnili njegovi slovenski prijatelji in Argentinci. Govoril je med mašo zlatomašnik sam, prepeval pa je med mašo slovenski pevski zbor Gallus.

Zlatomašniku izreka iskrene čestitke tudi DŽ in prosi Boga, da nam ga ohrani še veliko let!

Koncert Slovenskih mladenk

Kje so tiste stezice — je bil naslov koncertu, ki so ga priredile Slovenske mladenke v nedeljo, 18. julija, v veliki dvorani Slovenske hiše v dobrobit slovenske Pristave v Castelarju.

Lepo urejen oder z oknom ob strani, okrašenim z zelenjem in rdečimi nageljni, je pripravila Lučka Pavšer.

Spored je v 2 delih obsegal 23 pesmi in bil vsebinsko in čustveno ubran v celoto. Poleg domoljubnih pesmi so se vrstile resne in otožne, vesele in nagajive. Posebnost koncerta so bile šiančeve priredbe narodnih pesmi (7), ki so bile tokrat prvič izvajane.

Zbor mladenk sestavlja 13 deklet, vodi ga pa ga. Anka Gaser. Pri nekaterih pesmih je sodeloval baritonist Janez Mežnar. Petje je bilo zelo kvalitetno in polna dvorana poslušavcev je zboru navdušeno izrazila svoje priznanje in hvaležnost.

slovinci po svetu

Rimski Slovenci

Junjska številka glasila slovenskega društva „Slomšek“ poroča o delovanju društva v pretekli poslovni dobi. Društvo je otvorilo Slovenski zavod in imelo redne mesečne prireditve, ki so bile dobro obiskane.

V juliju, avgustu in septembru bo slovenska služba božja v Sloveniku vsako zadnjo nedeljo ob 17.

23. junija je na papeškem zavodu za cerkveno glasbo doktoriral franciški pater Vendelin Špendov iz cerkvene glasbe.

Avstralija

Slomškova šola v Melbournu je tudi letos priredila materinski dan. Skromno, pa pristrčno akademijo je razveselila navzoče slovenske matere, v vseh drugih pa utrdila spoštovanje in ljubezen do odgovornega materinstva. Na akademiji so posebno poudarjali pomen slovenskih mater v izseljenstvu pri vzgoji mladine.

V Adelaidi so Slovenci kupili poleg društvene dvorane staro hišo in jo bodo preuredili tako, da bo v njej kapela in duhovniška pisarna. Tako so začeli uresničevati zamisel slovenskega verskega središča.

Slovenska birma v Parizu

V nedeljo, 9. maja, so se Slovenci v Franciji zbrali v cerkvi sv. Vincencija v Parizu, kjer imajo vsako nedeljo slovensko službo božjo. Ta dan pa je prišel med nje pomožni škof Lenič, da podeli njihovim otrokom zakrament sv. birme.

Že mnogo pred napovedano uro so duhovniki spovedovali. Ob petih je bila velika cerkev že skoro popolnoma napolnjena samih Slovencev. V cerkvi je bilo zelo slovesno: narodne noše, zastave, ministranti v dolgih belih haljah z velikim črnim križem na prsih. Misijonski brat Klančar je pridno stregel v zakristiji in oltarju.

Pri sv. maši je bilo čisto slovensko vzdušje. Slovenska pesem je napolnila francosko cerkev. Otroci, starši in botri so kar žareli od sreče.

Ko je bilo slovesnosti v cerkvi konec, se je množica rojakov vsula na cesto in se nikakor ni mogla raziti. Ves pločnik in skoro polovica ceste je bila zasedena. Francozi so ustavljali avtomobile in ogledovali pisano množico: otroci v belem, narodne noše, zastave, kakor na kaki birmi na Slovenskem. Dobri krščanski starši v tujini še bolj čutijo, kako potrebna je verska vzgoja za njihove otroke, zato zanjo radi mnogo žrtvujejo, vedoč da jim boljše dote ne morejo dati.

Še ena nova maša v Ameriki

Poleg dveh slovenskih novih maš v Ameriki in Kanadi, kar so listi že

poročali, je bila še ena slovenska nova maša v Ameriki.

Dne 15. maja letos je prejel v kraju Altona v Pensilvaniji, ZDA, mašniško posvečenje Jožef Jelenc. Novo mašo je imel v cerkvi sv. Cirila in Metoda v Lorainu, Ohio, kjer župnikuje Alojzij Rupar. Za to priliko je priletel iz Nemčije novomašnikov stric Sebastijan Soklič, ki je kurat ameriških letalcev v Nemčiji.

Nova slovenska misijonarka

V juniju je odpotovala v misijone nova slovenska misijonarka usmiljenka sestra Frančiška Amanda Počočnik, doma iz škofje Loke. Po končani ljudski šoli je napravila gostinško šolo na Bledu. Vstopila je v družbo usmiljenih sester v Beogradu, kjer je delovala pet let. Napravila je katehetski tečaj in tudi šoferski izpit. V misijonih bo lahko poučevala v gospodinjski šoli; kot katehistinja bo učila mladino krščanskih resnic; kot šoferka pa bo lahko vozila sem in tja misijonsko zdravnico Justino ter bolnike prepeljavala v bolnišnice. Na Madagaskar bo odšla septembra skupaj z misijonarjem Janezom Puhanom iz Pariza.

Iz Lurda so se srečno vrnili

11. julija se je vrnil iz Lurda romarski vlak in pripeljal v Slovenijo 700 romarjev, med njimi 137 bolnikov (52 težko bolnih). Duhovni voditelj romanja je bil nadškof dr. Počočnik.

MARIJANSKI KONGRES MARIBORSKE ŠKOFIJE NA PTUJSKI GORI

Raznim proslavam ob letošnjem Marijinem letu se je pridružila tudi mariborska škofija z marijanskim kongresom na Ptujski gori, ki se ga je udeležilo lepo število vernikov od blizu in daleč.

Ptujska gora je to nedeljo sprejela več romarjev, kot jih navadno pride ob nedeljah. Slovesnost se je začela ob desetih dopoldne s slovesno škofovo mašo. Cerkev je bila do zadnjega kotička polna. Škof Maksimilijan Držičnik je med svojim govorom povedal tudi tele misli:

„Danes bomo prosili, da Marija prinese Kristusa našim družinam, našim materam, da bodo sprejemale življenja svojih otrok, da bodo ti dobri kristjani; da prinese Kristusa našim očetom, našim bolnikom, našim starčkom, ki se bližajo večnosti. Obenem pa ne bomo pozabili, da je tudi naša naloga, da prinašamo svetu Kristusa... Marijino poslanstvo je v tem, da prinaša svetu Kristusa. To se je prvič zgodilo pred dvatisoč leti,

ko je obiskala sorodnico Elizabeto. Marija prinaša Kristusa tudi našemu času in to je zelo potrebno, saj vsak dan slišimo novice o velikih katastrofah.“

Po končani maši se je začel kongres, ki ga je otvoril domači župnik.

Slavnostni govor je imel provincial slovenskih jezuitov p. Pavel Berden. Iz njegova govora nekaj misli:

„Letošnjim proslavam ob Marijinem letu so dali prireditelji geslo: ZA BOLJSI SVET. In kakšen naj bi bil ta boljši svet, kako si ga mi danes predstavljamo? Na svetu naj bi bilo več kruha, več svobode, več miru, manj boleznin in manj vojn... In kako naj dosežemo ta boljši svet? Morda s tehniko. Vprašanje boljšega sveta ni vprašanje tehnike, ampak človeka, vsakega posameznika, to je vprašanje človekovega srca. Toda znanje še ne naredi boljšega človeka. Treba je vsakega človeka znova zgraditi... Nesite danes domov prijaznost, ljubeznivost in dobroto“

svojem srcu. Bodite do vsakega človeka dobri, prijazni in začeli boste graditi boljši svet... Ne obupajte — vsaka kaplja dobrote naredi svet boljši in lepši.“

Potem je učenka osnovne šole recitirala pesem, za njo pa je spregovoril študent iz Ptuja. Prišel je na Ptujsko goro, da bi se po stari slovenski navadi pogovoril s svojo Materjo. V imenu deklet je spregovorila študentka iz Šmarja pri Jelšah.

Ko so odpeli minoritski gojenci pesem, je spregovoril mož, družinski oče petih otrok, doma izpod „štajerskega Triglava“. Zastopnik kmečkega stanu je poudaril, da je naloga očetov, da skrbijo za materialni in duhovni blagor naših družin. Nazadnje je spregovorila še mati iz Maribora. Vsa cerkev je zapela še nekaj Marijinih pesmi in mož iz Ptuja je prebral še resolucijo (objavljamo jo na drugem mestu). Z zahvalno pesmijo se je marijanski kongres za mariborsko škofijo na Ptujski gori končal.

Dr. Leonid Pitamic umrl

V petek, dne 2. julija, so na ljubljanskih Žalah slovesno pokopali enega največjih Slovencev, univ. prof. dr. Leonida Pitamica. Pred 85 leti se je rodil v Postojni. Vzgajal se je v Teresianumu pri Dunaju, stopil v državno upravno službo kot pravnik in se kmalu izkazal kot znanstvenik. Med prvo vojno so ga poklicali na univerzo v Črnovicah v Galiciji. Ta-

koj po prvi vojni pa se je na željo slovenske vlade vrnil v domovino, da bi pomagal graditi. Štejemo ga med soustanovitelje slovenske univerze. Bil je prvi dekan pravne fakultete v Ljubljani in rektor univerze. Kardakoli je bila ta ustanova v nevarnosti, so vedno klicali na pomoč uglednega in spretnega dr. Pitamica: takrat, ko je bilo treba pomagati na mirovni konferenci in takrat, ko je bilo treba prevzeti predsedstvo kongresa Kristusa Kralja l. 1939 v Ljubljani. Bil je član mnogih Akademij, častni doktor mnogih univerz.

Predvsem pa je prof. Pitamica odlikovala globoka vernost, ki je ni nikdar skrival. Med Slovenci je vedno veljal za enega tistih odličnih katoliških laikov, ki lahko tudi drugim kažejo pot. Versko prepričanje, iz katerega je živel in deloval, se ni kazalo le v načelni jasnosti in podrobni zvestobi verskemu in cerkvenemu življenju. Globoko je bil vdan papežu, škofu in duhovnikom.

Ni čudno, da so tako velikega znanstvenika in vernika mnogi spoštovali. Posebno je bil priljubljen med študenti. Celo papeža Pij XI. in Pavel VI. sta mu dala odlikovanje. S toplimi besedami ob grobu se je od n'ega poslovil tudi metropolit dr. Pogačnik in se mu v imenu slovenskih vernikov zahvalil. Njegov spomin bo na naši univerzi in v slovenski Cerkvi trajen in vedno svetel. Življenje dr. Pitamica je bilo povezano s tolikimi naravnimi in nadnaravnimi krepostmi, da ga je težko pozabiti.

1971

duhovno življenje la vida espiritual

UVODNIK	Zagrizeni v dobrem	513
SODOBNA VPRAŠANJA	Dialog o dokumentih zadnjega koncila Problemi holandskega Katekizma	529 539
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Slovenci na marijanskem kongresu	514
	Pred novo sinodo	516
	Mednarodni katehetski kongres	521
	Razgovor z J. Guštinom	544
LITERATURA	Poti in srečanja	522
ZA MLADINO	Pisatelj Mauser se je oglasil	544
	Dnevnik mladeniča iz Prena	547
	Moja zgodba	550
	Mladinska pošta	553
V DRUŽINI	Avtoriteta v družini	555
	Družinska pošta	558
ROMAN	Ribičeve sandale	561
NOVICE	Svetovne novice	568
	Med nami v Argentini	570
	Slovenci po svetu	572
	Novice iz Slovenije	574

Številka 9
Leto XXXVIII

Setiembre Nº 9
September 1971

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah znaša pesov 34.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; druge protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Jožejka Debeljak Žakljeva.

